

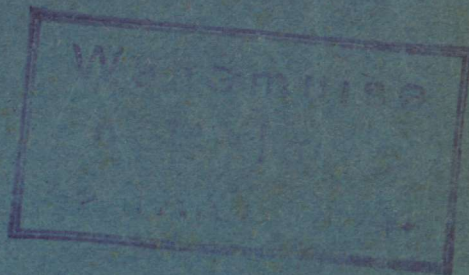
№ 2659.

5883

Noorep. sõbrad.

L. Fulda.

Joni Kuitenbergel

Mm 31

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

45420

Wahemuise
naisla
1915. 5.

Noorepõlwe sõbrad.

Luftmäng 4 waatufes.

Ludwig Tulda.

Fõlkinud: K. Luud, A. Simm ja
K. Kadak.

— Lahkeks tähelepanemiseks —

Raamatut palutakse korralikult hoida!
Arakaotatud ehk rikunud eksemplari
est nõutakse kolm rubla tasu.

Tegelased:Dr. Bruno Martens:Philipp Winkler, muusika kirjanik.Heinz Hagedorn, maalija.Waldemar Scholz, tehnikus.Dora Lenz.Amelie Siebert.Toni Leitenberger.Lisbeth Gerlach.Stephan, teener.

Mängukoht: Dr. Martenji juu-
maja Berlini õhtupoolles eeslinnas.

Epimene raatus.

Aiapoolne tuba Martenfi juures. Tore
poissmehe korteri jürgelade. Taga aia
pool küljes kahepoolega klaas-üks,
kummalgi pool uft üks aken. Pare-
mas seinas taga üks-üks, teine üsna
uus; otsekoheselle vastu pahemas seinas
üks. Taga kaugemal pahemal pool
kamin, kamina ääripääl õllekammid.
Paremal pool kahe ukse vahel tore
riinul raamatutega. Keskel es-divan,
selle kõrval juhtetamise laud figari kasti-
dega, juhtetamisesõuudega ja elektri-
kellaga, juhtetamiselava kõrval küge-
tool. Paremal pool es kirjutustelaud;
pahemal pool es ümarguine laud wee-
püdeliga ja toolid.

Muu jürgelade annab kunnistust
maitserikkast kunstiasjade korjajast.
Kapikefid, riinulid, kujud, jaapani brong-
asjad, hommikumäa väibad ja tekid,
seintel rõõramaa sejarüstad, reliefid,
mevärvi pildid ja maakohtade päewa-

pildid. — Kroonlüh⁴ter elektri valgustuse jaoks.

1. etendus.

(Talve õhtupoolel. Klaas-uks ja aknaruutud tagaaias on jäätanud ja sellepärast ei ole midagi välja näha)

Bruno. Stephan.

Bruno (on pikali divani peal, suitsetab sigarit ja loeb romani. Väheaja pärast vajutab kellanupu peäle).

Stephan (peenike teine, koke selle peäle paremalt poolt tagast).

Bruno (tähendab hooletult kaminaga poole, ilma et ta raamatu peält kõrvali vaataks). Pange veel vähe peäle.

Stephan.

Stephan. Ja, doktoriherra.

Bruno. Täna peab väljas hääemata külmi olema.

Stephan (puid kaminasse pannes).

Batavias oli meil juujem, doktoriherra.

Bruno. Väga kohalt tähendatud. (Väike. Je väheaja järele, ikka ilma üles waas)

Samata. Palju kell siis on?

Stephan. Wüs läbi, doktoriherra. (Läheb
parmale poole.)

Bruno (jälle väikeste waheaja järele). Ja,
mis ma veel ütelda tahtsin, Stephan-
täna õhtu tulewad minu sõbrad.

Stephan. Ma juba arwajin seda, doktoriherra.

Bruno. Muretsege jelle eest, et küllalt õlut
kodus oleks.

Stephan. Olen jelle eest juba muretsemas,
doktoriherra.

Bruno (raamatut kokku liies). Ah, see
roman ajab igawuse pääle. Selle waite
teie minu asemel lõpuni lugeda, Stephan.

Stephan. Olen juba lugemas, doktoriherra.

Bruno. Stephan, teie olete päarli! (Lisef-
käigu usse pääle koputatatakse.) Kas
jäl ei koputatud mitte?

Stephan (awab usse, Brunole teatades).

Herra Winkler. (Kumardab liisetele ja
Philippi poole ja läheb ära.)

2. etendus.

Bruno. Philipp Winkler.

(Etendusel jooksupä läheb järjft hämaras
maks.)

Philipp (närviline, wewawaene inimene,
punas, waimurikkad näojooned, väga
korralikult riides, aga mitte uuema
moodu järel. On märgata, et tal
alarwami on). Tere, Bruno!

Bruno (oma olekupe juades). Tere, Phi-
lipp. dra pane pahaks, ma olen liiga
laike, et ülestousta.

Philipp. Na, siis jää pikali.

Bruno. Wõta maha, istu, pane figar
põlema.

Philipp. Ja, Bruno, jeda teen ma
häamelega. (Wõtab figari ja istub
küigetooli.) Liberi külmi - mis?

Bruno. Minasi ole üle läwe saanud,
terwe nädal juba. Ka oma aedagi
mitte. Wälja nähasi saad ma õnneli-
kul kombel ka mitte, aknad on jää-
tanud.

Philipp. Aga mis ja siis terve pika

päewa offateed?

7.

Bruno. Sa näed seda. Ma pikutan ja aegutan. Selle vastu fina, kohuste imime, kehastanud karwapäälfus - muidu on see aeg finu töö aeg. Mis see tähendab, et finu waim praegu mitte harilikul ajal minu pool ümber uitob? Wõi led ja nõnda häbemata ja annad mulle teada, et ja täna ei tule?

Philipp. Hoidku jumal! Ma tulen täna õhtu... muidugi tulen ma. (Tõmbab figarit) Aga igatahes, ma... ma tahaksin enne finuga uski kõnelda.

Bruno. Siis lao ette (Philippi figari pääle tähendades) See ei anna juhtu, wõta enesle teine.

Philipp. Tõesti, see ei anna juhtu. Seda wõib ju juhtuda. (Paneb uue figari põlemas)

Bruno. Noh, mis siis on?

Philipp (wähe kaheldes). Waata, Bruno, kewadel saab täis kakskümmend aastat, kui meie oma sõpruse ühendusele põhja panime...

Bruno. Ja, jää⁸ ei ole midagi muuta
Philipp. Põhikistena panime põhja,
noortemestena kinnitufime teda ja
meestena kaitfufime ta kindlufe ära.
Kui motelda - neli, nü läbi ja läbi
ifefugust inimest, nagu Heinz, Walde-
mar, Jina ja mina, nü vaheldavatel
idenevifefestmetel.

Bruno Philips, Jina oled aga täna
jälle kole põhjalik.

Philipp. Ma palun Jind, ära tee nal-
ja! Ælu on nü tõfine!

Bruno. Just sellepärast ma teen nalja.
Teleta mulle siis, mispärast ja offe
nüüd neid puhalikka mälestusi...

Philipp. Meie sõpruseft pean ma
kõnelema, see puutub otjekoheselt
asjasse.

Bruno. Jumala nimel!

Philipp. Nu ja, meie oleme kõik
aeg kumilt kokku hoidnud; ja kui
meie ka täna tummistama peame,
et mitte kõik kevade unenäod täide
ei ole läinud....

Bruno. Olen enesele äärmugi ülestunnis-
tannud.

Philipp. Tol ajal olime hirmvasti
idealismust käis.

Bruno. Kui ja seda idealismust ei ni-
metad, et ma pikke juukseid kandsin
ja armetuid salmilisid seppelid -

Philipp. Sinu salmid olivad niisama
vähe armetud, kui minu komponeri-
mise tööd. See oli käärinud mahl.

Bruno. Ja kui ta ära oli käärinud,
oli ta ääris.

Philipp. Sa võid seda nimetada, kuidas
ja tahad. Jgatahes, meil on nüüd kõi-
gil üle kolmekümne seljataga ja kui
inimene mitte nii vähega ei lepi, na-
gu Heinz, või nii optimistiline ei ole,
nagu Waldemar...

Bruno. Või nii laisk nagu mina...

Philipp. Kui rahetevahelt võimalik
kult ainsa ülevaate.

Bruno. Ja ehk kometid nii pagana
kõiksiks pead, nagu sina.

Philipp (ülestõustes). Bruno, olid ja

10.
praeguse seisukorraga täiesti rahul?

Bruno. Jumal jafake, miks juis mitte?

Philipp. Marmõten, kas ja millegi järele puudust ei tunne? Kas sul mitte mingisuguseid selgufeta soovid ei ole, ihaldusi...

Bruno. Ümmist ihaldasin ma, et juis soovimoleks; nüüd on päris mõnus.

Philipp. Ah juis igaveesed naljad!

Bruno. Ei, päris tõesti, mu poeg.

Mõnu - see on pääasi, minu juures ühineb selles kõik, mis ihaldamise väärikult olemas on. Ja mida pean ma juis ihaldama? Amahnust mul ei ole; unistusi ammugi mitte; raha rohkem kui tarwis; kolm toredat sõpra! üks peenikefelt wälja õpetatud teener; häa köögitudruk - ja selle juurde sellekohane häa köht. Mdaailma tunnen ma ühest offast teifeni ja mis naestesse punktub, juis -

Philipp. On ka mehe naesi - ära jeda unusta.

Bruno. Ja, ja. Aga need ei ole lõpuks-
ka midagi muud, kui üluldsed naused,
ipearandis, kui need kofid. Täewas-
oma helduses kaitsku meid selle eest...

Philipp. Bruno, ma ei saa mitte
aru, kuidas sina...

Bruno (sõna puust ära wõttes). Ei, tõe-
poolest, ihaldust ei tunne ma ialgi,
koigeenam wabel ehk igawust.

Philipp. See on juba halb küllalt.

Bruno. Kuidas nii? Selle wastu
leidub abi. Suitsetad piput rohkem,
magad wähe kauem, ehk kirjutad
mõne raamatu.

Philipp. On see tofi? Sina tahad
suis jälle...

Bruno. Salmisid teha - ei, ole mure-
ta. Siin maapäälse-ilus-mitteenam.
Aga mistarwis on siis inimene maa-
ilma mööda ümber kolanud? Oled
lahtiste filmidega jeda jodi waadel-
nud, ei ole erinast millesgi asjas tüs-
fata lahkunud; sul on oma mälestusi,
oma seifukoht ja ajawütako...

Philipp. Kakkad¹² ja neid üleskirjutama?

Bruno. Jee kirjutama - hirmus mõte. Ette tahan ma ütelda - ühele kiivkirjutajale Kas ja ehk tunned mõnda? Need, kes minu kuulutuse pääle onid seni pakkumas on käinud...

Philipp (dafi tagasi käies, mõttes). See ei ole ka mitte see õige, Bruno. Tegusest üksi ei ole inimesele küllalt. Ma olen viimase aastal töötanud uskumataalt. Perwe anne muusika ajalugu. Kakskümme ühis juuremat ja väheemat kirjatükki...

Bruno. Jäta järele - pööritama paneb!

Philipp. Aga fuidame oahu, selgitus, kokkukõla Goethe mõttes, ehk, nagu ma juba varem nimetasin, asjade seismine muusika...

Bruno. Aha - klaver meie sinmas.

Philipp. Tõesti, Bruno, nõnda ei läinud see enam dafi. Võitluses iga-

13
päewaste tühjuste vastu olen ma woi-
metus. Minult oles, wõib olla, löwi-
kütt saada wõinud -

Bruno. Na, na, ära fuurusta!

Philipp. Aga see igawene sõda jäätke-
dega... see elu mööda mööbliga üuri-
korterijä, föögimajade föök...

Bruno. Missäraft ei see ja omale
ise majapidamist jisse, nagu mina?

Philipp. Sul on kerge ütelda. Kui
inimene juwemaja pärandanud on
ja ka teenijad ühes! Miisuguste asjade
jooks-puudub mul lihtsalt mõistus;
ma ei taha sellega tegemist teha,
minu jaoks ei pea neid olemas! Kuju-
ta ainult enesele ette, et ma iga nädal
ise oma peju üle pean lugema.

Bruno. Kole, wäga kole!

Philipp. Ja ära warastataks ta
mul jüsi. Ühe sõnaga (Kaala
pääle näidates), mul on jüst saadik,
ma olen shah-matt!

Bruno. Minu armas Philipp, istu
nüüd ilufasti maha, jäta oma

14.
fügaõ ilma waade võimalikult kõrvale
ja ütle mulle selgesti ja arusaadavalt,
mis-siin jündinud on?

Philipp (wõtab rahulikult istet). Bruno,
mul ei ole tõesti mitte kerge sinu
waadete juures...

Bruno. Inimene, sina ajad teisele
ju kananaha ihu pääle. See arevus,
need tundedad kõned - see mõru nägu,
- mis sul siis on? Kas tahad wälja
rännata? Kas tahad klooftrise
minna? Kas tahad eneselt wõtta?

Philipp. Mitte midagi selle jamaft,
Bruno. Mina... (äkki) mina olen
ennast kihlanud.

Bruno (diwani päält üles-karates-).
Wälk ja paus! Saäl lõpeb nali!

Philipp. Jumalale tänu, et suust
wäljas on!

Bruno (ümberjookstes). Tuline tubat!
See inimene on ennast ära kihla-
nud! Saba kihlanud! Ja seda ütleb
ta mulle ilma pikema jututa otse
näkku!

Philipp. Lina oled ¹⁵ esimene, kes sellest teada saab.

Bruno. See on äraandmine, alatu äraandmine! See on mäks, ujuft taganemine....!

Philipp. Armas sõber, ma rõõpin juba mõnda ette aimata, aga see iseroodi arvustus küpselt läbi kaalutud sammukohata...

Bruno. Kihlatus! - Jumal teab, mu terve keha väriseb; nüfuguse hoobi andis see mulle. Kihlatus! Oli see siis see arwamine, kui meie pärast minu reisilt tagasi tulekut sin jelles toas oma poisimehe põlwe ühen. Duft uesti kindlustamine? Kui meie kõõthi ära wandumine ja selle maja lõprufe templiks pühitsemine? Kui meie uhke lipu wilistlaste vastu üles tõmbamine?

Philipp. Ah mis! - See on wilistide wiis, abielu üle-pääkalla hukka mõista, nagu fina teed. Meie lõprufe ühendus on mulle nüfama püha,

16.
kui finulegi; aga ikkildagi luks-
ei ole ma ennast oma teades-kunagi
kohustanud.

Bruno. Püha juuri, mis ütlevad
küll Heinz ja Waldemar jelle kohta?

Philipp. Pahemat kui fina tõesti
mitte.

Bruno tema õlgadest kinni haara-
tes). Philipp, pois, kas sa tead ka,
mis sa teed? Oled sa täie meele mõis-
tuse juures? Oled sa asja tõsiselt läbi
kaalunud?

Philipp. Tunned ja mind nõnda
halvasti? Või olen ma mees, kes-
äkki otustab? Kõigepiinlikumalt
olen ma läbi kaalunud - mis-
poolt ja mis vastu, kumde kaupa,
kõigis peenustes. Tõepoolest ei ole
jee ka kellegi väikene asi.

Bruno. Tuhad ja tuline, jeda ma
uun!

Philipp. Uun ja, et ma jelle sam-
mu hüglatähfuselt, sellest määratu
juurest vastutusest aru ei saa?

Bruno. Kuidas see õnnetus siis juhtus?
Philipp. Kui ma viimast korda kodus
olin, - jäl valmises õhus. Tema
on minu vanimelt ühe nurga inimene,
mulle, nõnda ütelda, noorelt cast
jaadik tuttav. Neliteistkümmend
päeva aega kannan ma seda lugu
eneseaga ümber ja ei ufalda teile mi-
dagi avaldada, selgest hirmust kui
poisimehe põlve hullustusest. Ma
ei saa juua - ma ei maga rihtegi
ööd.

Bruno (tema juukseid filitades). Wae-
ne mehekene, mul on sinust hale
meel. Ma olen vihane, aga mul on
sinust tõesti kahju.

Philipp (ennast hennast vabastades).
Missärast on sul siis minuist kahju?
Seda keelan ma ära - õieti ütelda
olen ma õieti üliõnnelik, on jelleks-
ta ka tüüline põhjus. Tä on väga
lugupidus perekonnast, haritud, juba
kakskümmend kolm aastat vana.
nii siis kantuaastad selja taga; unis-

18.
tab raikseft kodukõldest... Ma jaan
naese, kes mind kõigest raiklastest
asjadest vabastab ja kes minu hinge-
elust käiesti aru saab.

Bruno (pääd raputades). Hm! hm!
Philipp, naene kae kõrvale, Philipp,
kui abielumees; Philipp, kui pere-
konna papa!

Philipp (torjub teda diivani poole). Ar-
mas mees, istu nüüd ometi jälle - ehk
keida minu pärast pikali - ja luba
enesele mõistlikult kõnelda. (Bruno
istub.) Vaata, oth meie lõpus - seda
pidajin ma ühes ka filmas. Mõth
ainult, kui tore see saab olema, kui
teie tulevikus minu lahke kolde
ümber kokku kogute... Ma olen
ku oma mõrjale juba nõnda palju
teie üle jutustanud; tal on juba palju
ofarõttakku huvituft teie kõiked
vastu ja kui ja teda alles ifiski.
Kult hümmid -

Bruno Sinu mõrja vastu ei ole
mul kõige vähematgi. Ma usin ilma

Jona lausumata, et ja omale kõige pa-
rema välja oleid valinud, mis-jaada oli.
Aga ta on naesterahvas, seda ei või
ja ometi jalata.

Philipp (kõneleb pahaselt üles). Bruno,
see on ju lollus! On lihtsalt naeru väär!
See pime põlgatus suurema oja inimuse
joo vastu. Sinu äranägemised baletti-
damedega, ehk Jaapani geishadega -

Bruno. Jätame minu äranägemised!
Sina võtad naese-olgu - ja meil jääme
poisimesteks - kah olgu. Mji on juis-
nudi. Ja nüüd, minu arimas Philipp,
- ma pean sulle oieti ju ka wift õnne
soowima.

Philipp. See oleks sinu kohus.

Bruno (liigutatult tema käsa raputades);
Saa õnnelikuks, minu poig - saa õnneli-
kuse!

Stephan (ilmub). Doktor herra...

Bruno. Mis on?

Stephan. Säl on üks noor naesterah-
was...

Bruno. Noor naesterahwas?

Philipp (tagajihoidlikult par p. ette tä-
hendades). Ma näin ju ka libi jelle
toa...

Bruno (teda tagajihoides). Pea! - Ste-
phan, olen ma jeda noort naesterah-
raft kunagi tundnud?

Stephan. Ei, doktoriherra.

Bruno. Noh, mis ta siis tahab?

Stephan. Ta ütleb, ta tulewat kuu-
tupe pärest.

Bruno. Ah jo! Tulgu homme tagasi;
mul on vööras.

Philipp. Ei, Bruno, ära lafi emast
eksitada. Ma pean nü küi nü...

Bruno. Mis siis? (Stephanile) Wõi
vöodaku. (Stephan äras) Kirinus -
nüüd tulewad mulle veel naesterah-
wad kaela pääle!

Philipp. Ma tahan nimelt veel ühte
kingitust oma mõrsjale muressida.

Kas fa ei või mulle midagi soowi-
tada? Sul on nü palju maitset.

Bruno. Kust siis mina pean tead -
ma, mis pruusidele kingitakse. Mine

21.
ometi kullasepa juurde.

Philipp. See on häa mõte, jeda ma
teen.

Bruno. Ja tule varsti tagasi, me
laeme seda siis elada, sest rõumati
mehhalised ei ole meie ka mitte.

Philipp (temale kaela langedes). Mu
tänan sind, Bruno, minu truu, wa-
na (liigutufe pärast ei jasta kõnelda,
joo filmi kuivatades.) See ei ole ometi
kellegi nali! (ära)

3. etendus.

Bruno. (varsti) Dora Lenz.

Bruno (üksi, käib edasi tagasi, raputab
pääd). Uskumata! (Heidab diivani
pääle, paneb uue figuri põlema. Kopu-
tatakse.) Lise.

Dora tuleb jisse. Ta on lihtsalt kuid
korralikult rüüdis; oma üles astumise-
tagasihoidlik lihtne, selle juures kindel,
näost paistab ajuti kerge pilge välja.)
Palun rabadada...

Bruno (ajab ennast pooliti üles, talle
raewalt otja waadates.) Ah ja! Millega

22.
voin ma teenida?

Dora. Tii otfifite ajalehe kaudu ühte
kirikirjutajat.

Bruno. Üsna õige ühte kirikirjutajat.
Aga mitte ühte kirikirjutajannat.

Dora. Ma oleksin seda mõelda võinud.

Wabandage, et ma (tahab ära minna)

Bruno. Na, oodake oneti filmapilt.
Selle üle võib ju veel kõnelda (kolis-
tab) Wotke istet. Siin on juba vähe
hämär, eks ole tofi? (Stephanile, kes
jook tuleb.) Stephan - tuld! (Stephan
pöörab jookkäigu ukse juurest elektri
valguse põlema ja läheb jälle ära)

Na, kas teie ei wotaks istet? (Dora
istub.) (Ta waatab Dorat.) Hm - see
on aga imelik.

Dora. Mis teie arvate?

Bruno. Väga imelik! Kirikirju-
taja - jo, jo! Inimelised, kes seni
selle asja pärast minu juures on
käinud, need...

Dora. Ma ei saa teist aru.

Bruno. Minu mõtteid on teile ainult

meelitavad. Ma inestan^{23.}, et üks-naes-
terahvas, nagu teie, nusugust kohta offib.
Teie olete nü noos, nü...

Dora. Ma olen jummitud jeda tegema.

Bruno. Teie võite kiirkirjas vabalt
järele kirjutada?

Dora võtab taskust paberid). Siin
minu tunnistused.

Bruno (kugajitorjuralt). Tänan,
ma ufun teid. Kas teie võoaid keeli
oskate?

Dora Prantful, Inglise ja Italia.

Bruno. Tuline tuhat!

Dora. Ma õpetan ka keelefid. Aga
võiflus jelle pooleft on võimata juus.
Kui ma loota tohikfin, weel paar
õpilast, vaft teie abikaasa tuttawate
ringkonnast...

Bruno (naudes). Haha - väga häa!
Abikaasa! Mul ei ole abikaasat. Teie
näete minus kehaстанud poisimeest.

Dora (tõuseb üles). Pardon, jeda
ma ei teadnud. Siis on õmeti küll
parem...

Bruno. Mis on ^{24.} parem? — Ah jo!
(Naerdes.) Koh, mis jellesse punktis,
jääl võite täiesti rahulik olla,
weel rahulikum, kui mul ^{ehkki} abikaasa
oleks. Ma teendan teile, jelles mõttes
ei ole teil minu poolt midagi kartat.
Dora (vähe kohmetult). Ah Jumal,
see oli ka rumal minu poolt!
Aga aja jookspul lähed minene
nurbupliikurs.

Bruno. Ja, jelleks ta lähed. Mina
olen jeda kahjuks ka, rõige juure-
mal moodsul. Ja kui ma üldiselt
jelle mõttega koime peaksin jaama,
et teile tööd anda, siis peate teie
vähemalt kaks-korda paremini
kiirkiija oskama, kui mõni mees-
terahvas. Siis - otsekoheselt ütelda -
ma ei või üldiselt naesterahvaid
mitte kannatada.

Dora (lihtsalt). Minul on meeste-
rahvastega otse nõnda famuti.

Bruno (kõuseb üles, palju jooksali-
kumalt kui enne). Emma! See

oleks-meile tee üksteisest arusaami-
feli. Palun, võtke ometi jälle istet.
Lüäl võiksin meie ju üksteisega
läbi saada. Kuidas on teie nimi?

Dora (istet võttes). Lenz. Dora Lenz.

Bruno. Ma ei oleks võit küll en-
nift, kui teie fiske tulite, mitte juft
väga viisakas?

Dora (peene naeratusega). O, palun,
ma ei ole teifeti harjunud.

Bruno. Seda häbistawam minule,
preili Lenz. Aga teate, mul on jüda
täna ifäranis-täis teie fuge pääle
otse eme teie tulekut teatas üks
wana fober mulle, felgeft taewast
oma kihlufi. Nii fugune afi mõjub
pahandawalt - faate jelleft aru?

Dora (kindlas ufus, taja ohates).

Ah ja - waene tütarlaps!

Bruno. Waene tütarlaps? Ei, wae-
ne mees! Naesterahwas wõib omest
kõnelda.

Dora. Sa helde taewas, terve elu
on ometi meesterahwaste kafuks-

26.
jisse peatus ja abielu weel ijaarasis.
Bruno (clawalt). Hoho, teie hakute
julgesti pihta!

Dora (on ije oma jonaide üle ära
kohkunud). Andke andeks, mina...

Bruno. O, palun, ei tee midagi!
Jaska Dafi!

Dora. Kas ma juis ehk tohiks-
loota, et teile minu tööd...

Bruno. Muidugi, muidugi, kat-
sume korraks. Makfu poolest
lepime ju kergesti kokku.

Dora. Ma ei kahtle mitte.

Bruno. Nii juis juba hommie wara,
kui teie faate.

Dora. Muidugi.

Bruno. See on, wara all moistan
ma õieti hilja - enne kella küm-
met ei ole ma weel fulgide jeeft
walgas.

Dora. Ma tulen. Hääd õhtut!

Bruno. Hääd õhtut, preili lerrz!

(Teda tagasi kutjudes.) Ainult üks
küsimus weel - kui see mitte päätelik-

Kuu ei ole...

Dora. Palun.

Bruno. Ma loodan, et teie minuft mitte walesti aru ei jaat Mis-junnis ühte noort tütarlast, teie haridusega...?

Dora. Minu isa jäi wähe aega enne jurna waejeko, minu ema juri warsti päale jeda ja mina jäin ilma warandujeta maha!

Bruno (kahjatundes). Hm! Aga miimati olex ometi midagi paremat teie jaoks pidanud leidma, midagi teie loomulikkude nõudmistele kohasemat...

Dora. Ei ole mitte palju sellefarnast. Ma olen mõndagi katjunud-las-tekaswatajana näitufeko. Aga jäl on mulle minu praegune isefeiwsus armfain.

Bruno. See meeldib mulle teie junnis. Selles asjas woin ma teiega kaafa tunda. Ja muidugi, isefeiwsus! itrufaamata, kuidas inimefid

28.
wabatahtlikult ikkese tüksiwad.
Dora. Ma ei ole sellest kunagi
aru saanud. - Hääd ohtut!
(Kummardab ja tahab minna)

4. etendus.

Endises Heinz Hagedorn.

Heinz (fishkäigu ukse kaudu oma
olemises awaldab ta niisugust mõju,
nagu inimene, kes wähe oma wä-
limuse pääle rõhku paneb; hakkab
juba kehakaks muutumas; oma
olemises pikaldane, rahuliku ifeloo-
muga, wana üliõpilane). Ohtut, Knorz!

Bruno. Ohtut! (Märkab, et Dora
naeru tagasi tõrjub). Ärge kohkuge,
preili. Harilikult ei ole minu nimi
mitte Knorz. See on ainult minu
endine joogilana nimi. (Futruusta:
des) Minu sõber, kunstmaalija Ha-
gedorn - preili Lenz.

Heinz (kummardades). Wäga armas!
(Ta läheb puitstatuuse lüüsi juurde,
wõtab figuri ja paneb polema).

Bruno (Dorat uksest laates). Waada:

ke ette, et leesmaft^{29.}arare ei külmeta.
Kas teie teed leiate? Offe ümber nurga
pahemat kätt on hoburaudtee.

Dora. Ma tänan väga! Hääd
õhtut! (ära.)

Bruno (temale järelhoigates). Nii
fiis - punkt kell kümme!

5. etendus.

Bruno. Heinz.

Heinz. Kes fiis-see oli?

Bruno. Kirikirjutaja. Praegupal-
kafin. Väga tubli inimene.

Heinz. Plus pää. (Tõmbab käega
üle joone õhku.) Kõrwalt waadata,
nii sugune - isna peritene!

Bruno. Tead ja juba, Heinz - tead
ja juba, mis Philipiga on?

Heinz. Oui. Iain nüüd sama kokku.

Bruno. Noh, mis ütles fina selle
kohta?

Heinz. Mis pean ma fiis selle kohta
ütlemä, Knorr?

Bruno. Na, kuule ometi - nii kül-
maks jätab find see? Nii sugune

mäsfuline uudis. 30.

Heinz. Ei leia sugugi nõnda mäsfulise olewat.

Bruno. Heinz - see inimene tahab abielluse astuda - otseteed abielluse - ja see ei rapusta kind finu õlleu - mastuseft mitte üles?

Heinz. Ei - sugugi mitte. See on õnne - ti tema aji, Knorr.

Bruno. So? Ja meie - tema sõbrad...

Heinz. Meie annetame temale pulmadeks midagi. Ma arwafin juba, ma kingin temale waft jelle Spreewaldi pildi, tead õhtufe päikefega. See meeldis - temale wäga ja ära müüa ei saa ma teda õnneft mitte.

Bruno. Ma olen ka de finu pääle finu pakku naha päraft. Mind ei ärita häilikult ka mitte üks - aji nii kergesti. Aga see lugu on mind ühel wüfil erutanud...

Heinz. Naeru wäärt! äritus on wana mood. Meie aja inimene taotab ennaft mõlema jalaga asjaolude

põhjale.

Bruno. Ja kui ta siis jääl seifab, mis siis?

Heinz. Siinra jääb ta siinra ja joob oma kannu õlut.

Bruno. Wäga waimurikas töö see!

Heinz. Siinra oled kirjaturk, Knorr; siinra oled ka ümber ilma purjetaja, Knorr; aga mis oieti me aja waim on... Ja, mis ma veel ütelda tahhin. - Kas ja wõid mulle wõft wiskimünnis marka luenata?

Bruno. Koige suurema häimelega!
(Wõtab raha kirjaturkust ja annab Heinzile.)

Heinz. Minu „järw meffas“ on nii hästi kui ära müüdnud. Efinne-
fel faad ja kõik ühes koos tagasi.

Bruno. Ei ole kiiret.

Heinz (raha taskuse pistes). Ja, nagu öeldud, me aja waim - jääl peab ful alles täht nina sees üles-
tõusma!

32
6. etendus.

Endised. Philipp.

Philipp. Siin olen ma jälle.

Bruno. Peigmees!

Philipp. Waldemari ei ole veel
siin?

Heinz. Veel mitte, Tõps!

Philipp. (võtab mõned karbikeseid välja
ja avab nad). Waadake - mis teie
nende kohta arvate? Ma lasaksin
enesele väljavalimiseks kolme looki
anda.

Heinz. Suurepäraline!

Philipp. Koigeuue mood, tõendas
mulle kullasepp. Noh, mis juukse
poolt teie olete?

Heinz. See on ometi firmapi, Tõps.

Philipp. Ja, ja; aga see on jüügi
juure tähtsusega otustamine... Jgaks
juhtumiseks võtfin ma enesele mit-
mepäewalise järelnõuetamise aja.

Bruno. Lase ometi oma mõrsjal
enesele valida.

Philipp. Ja, tõesti, jäl on ful õigus.

aga ei, see ei lähe mitte.^{33.} (Paneb karbid
närvlikult kokku) Ah, kui ma aga
kord neist kõrvalistest asjadest üle
jaaksin!

Bruno (kahjuoõnvalt). Tuleb veel
paremini!

Philipp. Kuhu aga Waldemar jääb?
Muidu on ta ometi punkti päält
mees.

Bruno. Sul viist on vähe hirmu
temas?

Philipp. Kuidas nõnda? (Heinzele)
Kas see inimene ei tee just, nagu
oleksin mina mõne kuu ees ära
teinud?

Heinz. Ära lae ennast eksitada,
Tops!

Bruno. Na, oodake aga, kui Wal-
demar tuleb! See on ometi minu
masti mees!

7. etendus.

Endised. Waldemar Scholz.

Waldemar (elav, soojaverdine inimene, kes
kärarikalt oma raimustust avaldab; oma

34.
olemisel ja ülesastumisel kehtimisel
tooresel tagaajaja. Ja tormab kõige suure
ma väimustusega hõõre. Hurra! Hurra!
Halleluja!

(Sobrad kargavad imestusega püsti ja pöö-
rawad tema poole.)

Bruno. Waldemar, mis sul on?

Waldemar. Lapped, lapped, ma olen
kõige õnnelikum inimene päikesel all!

Philipp. Mis siis juhtunud on?

Waldemar. Minu juudasne lapped, on
maa pääl üks jumalik naesterahvas
olemas. Üks jumalik naesterahvas!
Üks toepoolest jumalik naesterahvas!

Heinz. Mitmes?

Waldemar. Üksimehe ja ainukene!

Bruno. Ja mis ütles selle kohta Lola,
see tuline tširkuse wõruhippaja?

Waldemar. Kõigest Loladest ja kõi-
gilt wõruhippajatelt olen ma jäädawalt
lakti.

Bruno. Mis?

Philipp. Kuidas?

Waldemar. Heinz, Bruno, Philipp,

33.
kaasvõitlejad, sõjafeltilased - tund
rega tagasi kihlajin ma emast
ära!

Philipp. Ei ole võimalik!

Heinz. Tore!

Bruno (hurdunult). Ei, nüüd lähel
mul aji kirjuko!

Waldemar. Wett! wett! Ma lämbun
õnnetundmuse kätte ära!

Heinz (koputab temule öla päiale). Ole
mõistlik, kibu, ära tee niisugust põrgukära!

Waldemar. Wett! (Philipile kes klaasi
wett täis on kallanud). Ole terve, minu
ingel! (Joob värisema näeruga). Ehaha! -
Ma tahaksin terwet maailma kaisju
rõtta! (Lähel Bruno poole, Bruno, mi-
nu Bruno...

Bruno (tagasi tõjudes). Kolm jammu
umali! - Koige kindlused toed lan-
gewad kokku. Keda peab nüüd weel
uskuma? Selle sõna päiale võib weel
wanduda? Enam kui jada korda
oled ja mulle jeda tootanud...

Waldemar. Mis olen ma tootanud?

36.
Boune. Mitte kunagi näeft wotta, ehk
olgu kui ja oma mõistuse kaotad.
Waldemar käib enne ühe juureft teise
juurde, et Boune teda kuulda saaks, ta
jäab ta Heini ja Philipi wahel. Aga
ma olen ju tema kaotanud, täiesti
olen ma ta kaotanud. See jumalik
naesterahwas on ta minult rüüsunud, -
tehnikeride pulli pääl - kolm nädalat
tagasi - oppisin ma teda tundma.
Üks näkineiu - ehä - ma ütlen
näkineiu! Ta oli jääl oma eimuga -
tore naesterahwas - tema isa on
mõisaomnik - kusgil jääl kaugemal
- peenikene mees. Teda näha ja ar-
mastada - oli üks. Tema ja Kant-
fida kuni mõistuse kaotamiseni -
oli kaks. Ma tulin nimeastatud
koju; kõigis minu tundmustes
määsaw maa; - siis jaine kokku
uifuteel; igapäew uifuteel; see andis
mulle wümafe hoo. Eila saan
ma teada, et Lisbeth tänä ära
reifib - selle jumaliku naesterahwa

nimi on Disbeth. - Kõikmata piinad,
kahtlus, meelik otjustamine. Ma
lähen rõõrastemajasse, teen armastuse
avalduse - ta armastab mind pörsalt,
ta jumaldab mind. Oma õnnistab meid
funkonalikult, isa telegrafi teel; selle
järel saadan ma naesterahvad warka-
liski: lüüetus, õndus ja lahkumise
jumandmine - o, et ma jeda teile seletada
oskaksin, jeda lahkumise jumandmist!
See on armastuse jumal, see on armas-
tuse jumal - jäl ei aita üksi vastu-
panemine.

Bruno (kuivalt). Ja muidugi, jäl
ei ole enam midagi soowida. Lina
oled nõndafamuti kadunud!

Waldemar. Nõndafamuti? Kes jüs-
weel?

Philipp. Mina, armas Waldemar.

Waldemar. Philipp, minu Philipp -
lina...?!

Philipp. Ma jõudsin sinust nelja-
teistkümmne päewa wõrra ette.

Waldemar. Suurepäraline, wana wõnnus,

shaha - suurepäraline! Ja seda ütled
ja mulle alles-nüüd?

Philipp. Sa ei andnud mulle maht-
jonaagi laupäeva.

Waldemar. Mu rimmalegend! Kuidas-
see niid elektrifitseerib! See on kahetõu-
ne rõõm. - Kas sul jääb kes ka nii
pehme on, pehme kui rõõm?

Philipp. Ja, Waldemar, see on isefugu-
ne tundmus.

Waldemar. Kuidas-sis sinu oma
nimi on?

Philipp. Amelie.

Waldemar. Amelie - ilus nimi. Mi-
nu oma nimi on Lisbeth. Kas ma
olen juba juba ütelnud, et ta nimi
Lisbeth on? (Nad lähivad, elavalt
üheskoos-juttu vestes, tahapoolis)

Bruno. Heinz, kes võis seda mõelda!
Need peavad kaks täiskasvanud in-
mest olema?

Heinz. Neile peab aega andma, endid
tühjaks puistata, Knorz. Ei kesta
mitte kaua.

Bruno. Aga ma ei kammata seda
välja. See käib minu närwide pääle.
Heinz. Sa tuleb jellest, et ja terwet
juhtumist liiga tahtjaks teed. Kas
nüüd inimene naese wõtab wõi ei -
on ju täiesti tahtjufita.

Bruno. Ah, ma tänan!

Heinz. Mis on sellel inimlusega te -
gemist, ehk lõpusega, ehk wõi mina
kean millega?

Bruno. Ole hääl ja luba -!

Heinz. See nõnda nimetatud põlew kü -
simus on minule täiesti ükspuhas.

Abielu - armastus, naene - kõik
müüd mitte midagi, kui ülespuhatus
lollus! Kas oma loomulikka tarwi -
dufi nii wõi teifiti täidetakse - täiesti
ükspuhas.

Bruno. Haha - abielu ei ole wist
weel kedagi hukka saatumis?

Heinz. Pah, kes enmast nüfuguste
asjade läbi hukka lafob saata, jelle -
ga ei ole midagi kaotatud. Poolikud
ifeloomid, nõrgakased, selgroota inimesed,

Kes parti biljardi juures furma moivad
 saada. Ei, minu armastam, Pops saab
 oma raamatuid muusika üle edasi
 kirjutama, ja Kihu edasi oma diktoi-
 lampifid valmistama, ja kui nad
 nii korral omale veel paar väikest
 Popsi ja paar väikest Kihu muret-
 jead, — täiline auukartus!

Bruno. Pöör, kole! Looduse pagana-
 le vastupanemata tööriistaks olla;
 ainult ülemineku astmeks olla ühest
 põlvest teise - ei, meie mõlemad, Heinz
 meie ei taha enmast niisuguse vile-
 ja otstarbe teenistusse anda. Lina
 ja mina - meie oleme niid loomu-
 likus-ühenduses nende vastu. (Teisi
juude kutsumis) Ja, see punitub teise,
 teie äraandjad! Meie riskame
 teile võitluse kinda jalgade ette,
 kaks kaks vastu, võime võim
 vastu. Laske teie oma lipuna
 põllul likvida, meie korame ühendatud
 jõul poisimehe lipu kõrgel!
Heinz. Seda asja ei võõri ja ometi nii

teravaks ajada, Knorr!^{41.}

Waldemar. Kuula, kuula!

Bruno. Miks siis mitte? Wõi... või tahad jina ka enamalt ära kihlata?

Heinz. Ei mõtlegi selle peäle.

Bruno (kergemalt). Nä, waata!

Heinz. Ei ole ühtegi põhjust selleks.

Bruno (mõeldurõõmus teiste poole).

Kas näete nüüd?

Heinz. Left mina olen ühe kake aasta kihlatus.

Philipp. Mis?!

Waldemar. Ehähä - juurepärali = ne!

Bruno (toolile vajudes). Ka jina, Brutus! Siis, Cäzar, mähi enamalt oma mantli jise ja heida hinge!

Waldemar. Peenikene, peenikene!

Heinz, minu Heinz...

Philipp. Minu jüdamlikum õnnepoow!

Heinz. Jätke mind rahule! Mul ei ole pühalikkuse jaoks mingit aruvaranist.

Waldemarise
nahtlawa
+ TARTUS. +

42
Philipp. Kaks-aastat juba? Ja seda
oled ja tänase päevani meie leht
värgul hoidnud!

Heinz. Jaa pojuke, kas siis niisugust
eraasja koha ilma ette peab kand-
ma? Ma ei pea seda lihtsalt mitte
nõnda tragiliseks.

Philipp. Kes ta siis on? Kas meie
teda tunneme?

Heinz. Toni Leitenberger.

Philipp. Sinu perenaese tütar?

Waldemar. See tore tüdruk? Ehä-
hä-juurepäraline maitse!

Heinz. Oui! Häa loomake, puhas
tõug. Päeval aitab ta oma ema
töö juures, pärast teeb ta omale
häameelega lõbujõhtu. Ma olen teda
monikord kaasa võtnud, teatrisse
ehk nõnda; rahete rahel tuli ta
ka mind töötuppa vaatama - oma
keskel ütelda, ei ole tal maalimi-
leht aimugi; na, nii see siis argamöö-
da tuligi.

Waldemar. Aga vennas, kui see

43.
juba nü igavene aeg kihlatud olete,
jūs peate teie ju ka koost abieluosi
heitma.

Heinz. Seni ei ole veel pakkimõeldud.

Waldemar. Ehahä-jureparaline
inimene, see Heinz!

Heinz. Oieti, et teile jeltfikis olla,
jūs võiks- jeda asja nüüd mõistliku
läbiharutamise alla võtta

Bruno (nagu pöörutatult istunud,
kargab nüüd üles). Koik kolm!

Koik kolm! Kes oleks- jeda veel
täna hommiku minule ütelda
võinud! Täeva kokkulan gemist
oleksin ma emmeini uskunud! —

Kolm ühe vastus! Lääb nad ko-
nutavad juba koos - kolmikleping
ja mina olen raagus-tüvi!

Heinz. Krootz, wõta koost arm pähe!

Waldemar. Bruno, minu Bruno,
ära ole tõru ja lafe igal ühel
omavõlli õndfaks saada. Mina
olen õnnis. (Heinzile ja Philipile)
Lapsed, kas teie ka mitte?

44.
Heinz. Ei, left mul on häbemata
jänu.

Bruno. Koigeparem võimalus auu-
jameelseks kättetafumiseks. Ehk
küll - ilma naljata - minu meele-
olu vilets on ja ma ühe hää fona
eist nagu juukses hüluda võiksin,
aga (ta kölistab) seda ei pea ial
Bruno Martensile süüks pandama,
et tema oma kolme ainukele
jobra kihlusi ollega on pühifennud.

(Stephanile, kes kölistamise päale
jisse tuleb.) Stephan - Tõtti!

Stephan. Seda ma juba arvafin, dok-
tori herra.

Bruno. Kust te seda teadsite?

Waldemar. Minu käest. Minufüda
jooksis üli, kui ta mulle üst avas.

Bruno. Erialgu neli pudelit, Stephan.

Stephan. On juba jää pääl, doktori
herra. (Läheb ära, tuleb järgneva
dialogi ajal šampanjeri pudelite-
ga tagasi ja paneb nad pahemale
poole laua pääle, siis jälle ära.)

Philipp (lähel Bruno juurde).^{45.} Wautu, mu poeg, see pidi nõnda tulema. See hõljus ohus. Lina ei pannud aga seda mitte tähele, sest et see jutuline meie ringis keelatud oli. Igal ühel meiest oli hirm teistes, sellepärast see ootamata pauk.

Bruno. Parema korraga, kui tilga kaupa. Seda rütem saab sellega toime Philipp (paludes). Bruno, homme varu sõidan ma oma noorja poole...

Waldemar. Ja mina ülehommie Lisbethi poole jukke!

Philipp. See on arvatavasti viimane koosolemine meie poisimehe põlves.

Bruno. Ja see peab küll mille pidutuju tegema? Waadake, midagi peab inimisel õnneti olema, mille päale ta toetada võib. Koik nõnda nimetatud jelli ilma toreduseid ei taha enam jokuva päält ülestõusmise waeuära; aga tiid kolme armastan ma.

Philipp. Meie sind wist mitte?

Bruno. Teid oli muile küllalt; selle-
pärast kujutajin ma oma rumaluses
enesele ette, et aji teiega nõndasamuti
on; sellepärast uskusin ma, et meil
siin maapäälse stu jaoks kõik
korras on. Nüüd on aji teifiti läinud.
Tänaste päevast pääle on teil igal
ühel üks olekus, kes temale lähemat
seifab kui mina... ärge protesteeri-
ge! Aji on nõnda, see peab nõnda
olema.

Waldemar Ma ei pea protesteerima!
Kõige valjumalt protesteerin ma.
Amor on Amor - see seifab ipära-
lisel lihel, - ja kui ja mõistlik
led, vennas, siis teed ja niipea kui
võimalik meie eskriju järel.

Philipp Bravo!

Bruno (ägedasti) Ei ialgi! Ei ial-
gi! Ei ialgi! Wana kaardivägi
kärgeb, aga ta ei anna alla!

Waldemar Dotamüra! Niipea
kui ja meie hoovavad õnne oma
filmaga näha saad...

47

Heinz (on wahu ajal rahulikult sham-
pangeri pudeli lahti teinud ja klaafid
täitnud). Jaa pojuke, kas teie juis-
niid ühes juna tahate wõi ei?

Bruno (läheb laua juurde, wõtab
klaafi). Teie pruutide terwiseks!
(Kõik loõwad klaafid dawalt kokku
ja wõtawad siis laua juures istet. Bruno
jõob parajat mootu pidades, teised
rümpawad hoolega. Heinz käidab
järjest klaafisid.)

Waldemar (laulab künkud wiifil).
Elagu kõrgest! elagu kõrgest! Elagu!
- Kahju, et nemad siin juures punda-
wad. Mul on üks igatjus Lisbethi
järel - kirjeldamata! (Wõtab taskust
ühe päwapildi wälja) O, sina mefi-
magus väikene ingel, sina! (Lundleb
päwapilti.)

Heinz. Näitajia!
Waldemar (annab tema kätte pildi,
mis-käest kätte hakkab käima). Selle
järel ei saa sugugi offustada - shähä!
Kõik wari. Loomulikult on ta

48.
Kümme tuhat korda ilufam. (Philipile)
Kas sul oma Amelie pilt ka on?
Philipp. Muidugi. (võtab päevapildi)
Siin ta on. (Pilt käib käest kätte.)
Waldemar. Tore!

Heinz. Na, Tonit olete teie juba
koik näinud. (võtab ka päevapildi
taskust välja.) Olen ise üles võtnud.

Bruno. Mis? Sina taskist ka tema
pilti enesega kaafas?

Heinz. Teeb temale nalja, Knorr.
Miks ei peaks ma temale seda meele
hääid mitte tegema?

✓ Philipp (seletades). Ameliel on palju
lavamaid filmid, kui siin näitavad
olema.

Waldemar. Paganä pihtra, lapped -
Lisbethi filmid - need ei ole üldse
enam filmid - need on tulised jõed!

Terviseks-! (Joob.)

Heinz (piltid võrreldes, kuivalt). Eei,
mis nüüd just sellesse puutub - jääb on
Tonigast võitlustest kõrgemal.

Bruno (ahastuses). Püha Jüri, ke ajab

porjapuu otja!

Waldemar (Philipile). Kas-olete juba kindlaks teinud, millal pulmad teete?

Philipp. Ma mõtlen, nü umbes kewa-
del.

Waldemar. Tore, meie ka! Pea-üks ettepanek! Kuidas oleks, kui meie kõik võimalikult ühel ajal pulmad teekime?

Heinz. Võiks ju teha.

Waldemar (käpa hõõrudes). Ja siis -
chahä - siis pulmarüüfile! Õnnis, oh õnnis!

Philipp. Meie jõidame arvatawasti Itaaliasse.

Heinz. Aga Tõps, see igawene Ita-
lia! On ju hirmus wana moodi.

Philipp. Kuhu siis jina tahaksid?

Heinz. Na, kui aji nõnda kaugele jõuab, siis läheme meie küll paariks nädalaks Eberswaldesse. Ehitaks-
on see üks mõistlik uut moodu koht ja teifekski ole meil kangeima jaoks-
raha.

Waldemar. Minu armufamad, ja
kui meie tagasi tuleme, siis peab
see esimene asi olema, et meie naesu-
kehed üksteist vastastikkü lundma
õpivad.

Philipp. Üheneftgi mõista.

Waldemar. Tõradsiks peavad nad
jaama - ja pange tähele - ehahä-
nad jaavad juurpäralt kokku
sündima.

Philipp. Nad jaavad üksteist täienda-
ma.

Waldemar. Just nagu meie. Hallo-
hallo - nüüd on mul peenike mõte!
Kas teate, kus nad üksteist tundma
peavad õppima? Siin Bruno pool!
Meie sõpruse klassikalikul pinnal!
Siin peab esimene kokkujamine ole-
ma!

Philipp. Tõepoolest, tore mõte!

Heinz. Armastus mõjub ütle mata
hästi tema mõtle mis värgi pääle.

✓ Philipp. Bruno, sina oled oneti nõuus?

Bruno. Kolme kuradi^{51.} nimel, ja!

Left minus hakkab saatanlik uudis-
himu tule ärkama, mis jellest saab.

Waldemar. Jumalik saab see olema!
Left mis on meie ühendusel seni puudu-
nud? Paevalikud roofid on temal
puudunud. Ornad naesterahwa käed
saavad nad alles jisse põimima. —
Perwifeks!

Philipp. Ufute teie, et meie oma naes-
tega neid joonastuid edasi saame
pidada?

Heinz. Miks siis mitte? Toni rüü-
pab kaasa.

Waldemar. Ei, vennad, minu proh-
veti raim aimab veel juuremat. Meie
saame nooremaks. Kuldused ajad tule-
wad tagasi. Kas ei ole teie kaix mitte
liig vara oma püsi põõsase riskanud?
Kas ei ole teie mitmed, mitte mitmed
aastad minu üle naernud, kui ma
teile meie noore põlve idealifid meelde
tuletajin?

Heinz. Kihu, halusta! (Brunole, poole

häälega.) See äräpäene^{52.} ei funda põrmugi
ära kanda.

Waldemar Häbiagi on see, teie juure-
vainuga jõmpfikad, tõesti häbiagi, et
teie mitte kaugemale pole saanud!

Philipp. O, jääb on tal kahjuks õigus!

Waldemar püsti tõustes, ikka juure
rõhuga). Ma ütlen teile, neli meest nagu
meie, oleks millega jät korral kofu
taga olid, oma üli-ühis-kunsti
Bruno. Jumal olgu meie armuline!
See õnnetu üliühiskunst!

Heinz. Tä on kõvasti täis-!

Waldemar Bruno lulega, Philipp
muufikaga, Heinz maali mifega ja
mina elektriga - terve maailma
oleksime meie jallega pahupidi või
nii pöördas.

Philipp (jääb ikka kurwameelise-
maks). Ah Jumal! Ah Jumal!

Heinz (Bruno). Pane tähele, nüüd
on Poppil mõõt täis. Wüe õlle minu-
ti jookful pistab ta tõinama!

Waldemar. Aga nüüd, minu armjad

Kaasvõitlejad, oma käinud abikaasad
käs. kõrval, nüüd algab uus etu ja
ma ütlen teile, kui meie kokku hoiad
me oma nooruse vaimus, siis ei ole
ihtegi fihti, mis meie kättejaamata
oleks, siis on üliühiskundt võimalik.

Philipp. Ah ja, sõbrad, meie tahame...
(hakkab nuuskuma, meie tahame
üksiteisele alati, alati truuks jääda.

Heinz (Brunole). Mis ma ütlesin
julle?

Philipp (nuuskudes). See ei ole tõepoo-
lelt kellegi väikene asi.

Waldemar (koige suurema vaimustusega).

Äi, see on võiduosustav filmapiik!

See on uuesti sündimine! - Terwifeks!

Philipp (teda taxistab nutmine). Kas mä-
lestate veel - kas teie mälestate veel,
kuidas meie Hamletit jaotatud ofadega
hugesime?

Waldemar. Ja, minu sõbrad, nüüd
ei ole meil enam tarvis naesterahva
ofade pääle meesterahvaid määrata.
Selleest wõlgnen ma tänu sinule,

54
minu mefimagis Ophelia! Jelle eift
wölgnen ma kani finude. Ma olen
kõige õnnelikum Daani prints päi
kele all. - Perwijeks!

Heinz. Kas ei ole ühtegi Laertest
siin, kes tema furnuks-pistab?

Philipp (nagu enne). Olla wõi mitte
olla, jelles... jelles seisab küsimus.

Bruno (Heinzile). Mis ja arwad, kas
me ei peaks neid kodu toimetama?

Heinz. Lapse olla, küll nad tulewad
ifegi melemõistusele, Knorr. Osta
üks filmapilt! (Tõob kaminadärelt
neli ollekammi)

Bruno. Mis nüüd?

Heinz (Waldemari ja Philipi kallale
afides). Hei, kas teie olete mehed?

Kas juudate veel oma jalgel seista?

Noorusega on ots, üliühiskunstiga
nõndafamuti, aga lõpruse pääle
jõome ühe jalamantri. (Kaldab
shampagneri ollekammidesse)

Waldemar (rõõmalt hülgawalt).

Lõpruse pääle!

Philipp (nuttes). Meie jõprouse pääle!

Heinz. Ta ütfeqn, kasvagu ja ede-
negu! (Komandades.) Ad exercitium
salamandri! - Parati estis?

Bruno, Waldemar, Philipp. Sumus!

Heinz. Üks, kaks, kolm! (Nad hõoru-
wad kannujsid lava pääl ratasringi.)

Bibite! (Joowad.) Üks, kaks, kolm!

(Nad panewad kannud lava pääle ja
peksawad neid põhjaga vastu lauda.)
Üks - kaks - kolm! (Peksmine jääb
rait.) Üks, kaks, kolm! (Kolme ajal
loõwad kannud jälle tugevasti vastu
lauda. Ainult Philipp jääb hiljaks.)

Philipp (võtab Waldemari ümbert kinni).
Minu wa' Waldemar!

Waldemar. Philipp, minu Philipp!

Philipp (võtab Bruno ümbert kinni).

Minu truu Bruno!

Waldemar (võtab Heinsi ümbert kinni).

Heinz, minu Heinz - kas ma olen julle
juba ütelnud, et tema nimi Lisbeth on?

Bruno (käpa ringutades). Niifugust

lolluse ohtrust ei ole mulle du ajal veel
ette tulnud!

(Eesriin)

Teine waatus.

Nedjamad näiteseinad.

Klaasuks; wäljaspoolt marquisees;
mõlemad aknad on lahti; läbi aknate
haljendaw aed näha; aias; pööstest
pooliti varjatud, aialaud ja toolid.

Klaasukse kohal, Tere tulemast!
laia lillewaniku keskel. Biblioteegi
es. püstpeegel.

1. etendus.

Bruno (põletab paberoosi ja lamab
rahulikult diivani pääl.) Dora (liht-
jas juweriides, istub kirjutuslaua juures
ja stenograferib.)

Bruno (ütleb ette). Et omalt poolt wastata,

Kutsumin ma oma lahked³⁴ jaapani
häätegijad järgmises päewaks ühte
theemajasse õhtusöögile. Minu tõlk,
kelle hoolde ma asja korraldamise
jätfin, teatas mulle, et kõik valmis
ollas ainult theemaja perimees lasta
küfida, kui palju geishafid ma soowi-
wat. (Selgemalt korrales.) Geishafid.
(Weerides.) Ge-i-sh-a. - "Kuidas,"
küfifin ma inimestega, "kantsijamad
meesterahvaste õhtusöögi juures? See
hää mehike saab minu mõtetest wales-
ti aru." - "Aga herra," wastas minu
asjaajaja üsna kohkunult, "seltskond
ilma geishadeta - raskemalt i fad
teie oma külalifi enam haawatagi!" -
Tõepoolest, lähemad järelkuulami-
sed kinnitafiwad, et jaapanis wähegi
korraliku rõwaste wastuwõtmise juures,
ka kõrge paremates perekondades,
midagi hädalisemalt tarwis ei ole, kui
piput baletti. Niiuguse kommite
fiinta lihtsamel fufe kohta jain ma
weel selgemat tunnistust, kui ma...

58.
(peatab. Dora waatab talle küfiwalt
otja) Hm - ei. Jätke jinnä, olge hää,
waba ruumi käfikirjasse. Seda kirju-
tan maife.

Dora. Jätkake aga rahulikult idafi,
doktori herra

Bruno (ülestoustes). Ei, ei, seda kirju-
tan ma paremife. (waatab kellas, Pää-
legi-mie peakjime nüüd lõpetama.
Kõige hiljem poole tunni pärast on
nad siin.

Dora. Nagu teie soovite. (koristab
asjad kokku) Peab küll tore maa
olema, see Jaapan.

Bruno. See on kewademaas (aia
poole tähendades). Na, ta on wümas-
ometi ka meie juures-päralt jõudnud,
kulus tal aga jelleks-aga küllalt
ära.

Dora. Aganüüd on ta jeda toredam.
Sojus on nii armas!

Bruno. Ja, meie mais, see on wilunud
küsfaja, ja ikka jälle kukutasse
wana kelmuse päälisise. Oieti ütelda,

See hele kleit jümmib teile ütlemata
hästi.

Dora oma mapet kaenla alla võttes).

See väna hilbükene? Mis veel?

Bruno. Põredasti! (Märkab, et Dora
minema tahab hakatas) Ei, mitte
minema kibutada! Olge lahke, aja-
me ometi veel jupikene juttu.

Dora. Nüüd, kuis teie nii üle hulga
aja oma sõpru ootate...

Bruno. Stephan on kõige eft hoolit-
senud. Teie teate, Stephani võin
ma ujalvada.

Dora. Selle eft panete oma sõaama-
tus temale kohase mälestusefamba.

Bruno. Seda on ta ära teeninud.

Pärli - reifil ja kodus. Perwe kümme
aastat olla tunneb see inimene igat
minu soovi korral kindlalt warem
kui mina. Pärna hommiku üles
argates tüli nulle meelde, et uski
waja pargadega ehtida. Muidugi
oli see juba fündinud, kui mina ma-

60.
gafin. Ja kogunisti jelle torida peegli
on ta mulle täiesti ootamata jua
muretsenud.

Dora (naeratades). Europa naesterah-
waste jelts kormas niijama tingimata
tarvilik, kui Jaapanis-ballett.

Bruno. Näib nii olevat. See nimelt
on eskoda jaoks jaoks. Jällenäge-
mine ja tutvustamine jääb aias-
olema. Kolm noortpaari, kes pul-
mareifilt tulewad, jelle juurde lille-
lõhn ja lindude kädfistamine -
kas ei ole see mitte kuulmata huu-
leline?

Dora (istet wõttes). Ma leian terve
jelle mõtte nõnda ilusa olevat -
noorikud, kes siin üksteisega ja
ihes ka oma meeste sõpradega tutta-
raks peawad juama.

Bruno. Ja, ma pean ütlemä, ma
ootan juure põnewusega terwet seda
lugu.

Dora. See on teile juureks õnneks; et
oma sõbrad jälle tagasi saate.

Bruno. ^{61.} Tee need mõista, et ma ei
tundsin ma nende järel rohkem igat-
sust, kui nemad minu järel. Tee
nis alguse. Ma olin jellega nõnda
ära harjunud, et igapäev vähemasti
üks nendest minu juures käis - ja
suis meie joogiõhtud - neli kuni viis
korda nädalas - ma ei oskanud ene-
lele sugugi ette kujutada, kuidas
ma seda häkilist üksildust ära kanda
sundaks. Jalõpuko läks see üsna
rahuloldavalt - üsna rahuloldavalt.
Dora. Sellepärast, et teie nõnda hoole-
ga tööd tegite.

Bruno. Ja, see ei ole on. Tee äärmiselt!
See töö, mis ma ainult jelleks-ette
võtsin, et igapäev paar tundi furnu-
luna - ma ei oleks ialgi võimali-
kuks pidanud, et ta mulle niisugust
pagana löbu teeb.

Dora. Wahelduste mõju.

Bruno. Ei, mitte üksi seda. See muudab
oleks minu loomulik laiskus juba
ammu, päevakorraal. Aga just selle

62.
vastu, mul ei saa kunagi isu täis,
mul on igakord kahju, kui ma
järele pean jätma. Wiis, kuidas teie
järele kirjutate, mõjub ka nii ärata-
walt...

Dora (naerdes). Aga dooktori herra!...

Bruno. Täiesti kõigi Tüete kirjutami-
nise juures nii ojavõtliku näo...

Dora. See ei ole ka kellegi ime. Ah,
ilma näha nii rabalt, kui ilus
peab see olema, kui imilus!

Bruno. Awalikult öeldes, mälestustes
tuleb see mulle ilufarm ette, kui kol
korral. Alles nüüd tunnen ma as-
jast õiget lõbu. Ja kui neid ükspäev
õhtuid ei oleks olnud... Wõõrastema-
jaste jooksta, sellegagi frunda ma
enam toimejanda, olen selles ka
liig laisk. Ja jälle konuta siis
iga õhtu ihuüksi... Ah ja, mis
teie harilikult õhtute teete?

Dora. Ma kirjutatan pehvalt ümber,
mis teie mulle päewal ette olete
ütelnud.

Bruno. Ja, kõi.

Dora. Ja enamasti wajuwad mul
filmad jelle juures kinni.

Bruno. Kas teie kunagi wäljasi lähe?

Dora. Kuhu ma peaksin jões mine-
ma?

Bruno. On jões teie kambrikses wähe-
masti mõnus olla? - Kas teie pere-
naeme teie eest küllalt hästi hoolit-
seb?

Dora. Ma ei ole mitte suurte nõud-
mistega.

Bruno (lühikeses wähe järele). Ütelge
oieti, preili lehr, miks ei ole teist
mitte meesterakwas saanud?

Dora. Seda olen ma iseneft jagidasti
küsinud.

Bruno. Kahju. Teie olexite kind-
lasti midagi tublit toime saanud.

Dora. Wõib olla. (Lärawail filmil.)

Aga igatahes olexin ma oma elu
maitsumud! Seda olexin ma wististi
teinud.

64.
Bruno. Hm, hm... ja, ja... Ja jüski
on teil meesterahvastest nii halb arwa-
mine.

Dora. Harva kõneldakse niist in-
mestest hääd, kelle ajemelise hää-
mulega olla tabetaks.

Bruno. Oi, oi, siis seda tabaksite
teie? Väga huvitav.

Dora. Krõate teie, et ülepää kusgil
ilma pääl üks-naesterahvas leidub,
kes ialgi ei oleks joovinud, et ta
mees oleks?

Bruno. Seda peate teie paremini
teadma, kui mina.

Dora. Ma tean seda. Ja ümberpöör-
dud, rüüte teie, et mees leidub, kes naes-
terahvas tabaks-olla? Olete näitufeks
teie kunagi jarnast taktniist tund-
nud?

Bruno. Täewane heldus! Mina nae-
ne! Kõle!

Dora. Teie kõhkute selle eest tagasi,
nagu õnnetu eest?

Bruno. Ärge paange seda mulle pahaks.

aga ette valmistamata nägu ma olen, ene-
felle ette kujutada, et mina... mina Brun-
hilde Martens...

Dora. Teie ei soovi meiega mitte vahetada
ja juugi on teil nii halb aruamine meist.

Bruno (vähe segaselt). Ja, naesterahvastest
üleüldiselt. Aga teie... nuja, teie ei ole
praegu minu filmis ju naesterahvas.

Dora. Seda pean ma küll meelituseks
pidama.

Bruno. Teie olete minu filmis mees-
aunukes!

Dora. Hää, mul ei ole midagi selle
vastu.

Bruno. Tänaft pääle nimetan ma
teid lihtsalt: herra Lenz.

Dora väga meelitaw! (üles tõustes)
Aga nüüd on aeg...

Bruno. Koige hiljem kell 2 palun
ma teid jälle siin olla, herra Lenz.

Dora. Täna ka? Ja teie sõbrad?

Bruno. Need ei jää nõnda kauaks.
Kad lähewad lõunaföögiks koju. Ma
tahaksin siis kella wiieni tööd teha.

Päätisin Kioto üli peab tana kingi-
mata valmis jaama ja nüüd tulge-
ma näitan teile smeti kood oma aeda
minu õnda isa uhkust. Poiss, ütles-
ta mulle, mäs i jaa mitte aru, mis pä-
raft ja ilma mööda ümber armastad
rannata, kuna meil smeti imeilus
aed on. Tema oli nimelt veel juurem
rahuarastaja kui mina, minu isa.
Dora (temale olla vaadates). Rahuar-
mastaja - ei, ju i ole õige sõna teie
kohta

Bruno. Kuidas siis?

Dora. Ma ei lüa sõna - teie olete,
nõnda ütelda, elust tüdinemid.

Bruno. Väga võimalik, et teie õigus
on. (Ta läheb Doraga mõne sammuni
tahapooli, siis meelde tuleta des.) Pea, ma
tahan ainult Stephani kölistada
(Läheb kella poole.)

Stephan (peefamata ajal klaasust
kandus). On doktori herral veel
raft käskufid anda?

Bruno (Dorale). Näite, jeda aimasta.

juba jälle ette. Nii siis, Stephan - minu
poeg, ma olen aias. Juhatage wõõrad
jinnaja kui kõik koos on, andke
tuntud ofarufega kehakarastuft.

Stephan. Waga häa, doktor herra
Bruno (aiaksel, dooale komplimentifid
üteldes). Tii järile, herra Lenz.

Dooa. Meesterahwaste wahel?

Bruno. Ainult harilik wiifakus. Ma
olen ju jii rohkem kodune. (Mõlemad
acda.)

Stephan (üksi, korraldab kirjutufe
laudas). (Paremalt poolt kuulduv häälifid.
Ta köttab fisekäigu ukse juurde, awab
felle, kumardab). Kas herrafid ei astuks
fisse? Doktor herra on aias.

2. etendus.

Heinz. Toni.

Heinz (fisse astudes). Tore, see püha-
lik lillehe! - Na, kuidas-läheb, Kallis-
Stephan? Jkka hästi?

Stephan. Jkka, herra Hagedorn.

Toni (kes koke Heinzi järil fisse astus,
on claw, ümargune Wiini naesterahwas,

oma ülespidamises lihtne loomulik.
Tema riided ja juukseted on filmapaitraad,
aga siiski mahterikkad; tema juuksete
kuru on valkjaspunane. (Vaatab ringi.)
Ah, siin siis olete teie, Josefanda päewa-
wargad, ikka purjutanud?

Heinz (Stephanile). See on minu naene.
Stephan. Kõrge arm.

Toni. Rõõmustab mind, herra Stephan.
Olen juba kuulnud, et teie lõpust enne
peab võitma, kui siin majas mida =
gi maksta tahad.

Stephan. Liiga palju arm, armuline
proua, liiga palju arm. (ära)

Heinz (tahab ääda minna). Tule siis,
Toni.

Toni. Ja, mis ja siis arvad, Heinz!
Enne pean ma ometi ennaft wähe
kohendama. Kas ja ikka veel ei junda
märku pähe saada, et ja nüüd naise-
mees oled?

Heinz (istub pahuralt). Kohenda
ennaft.

Toni (paneel oma hõlmiku kirjutuse

lana pääle, ja korraldab ^{69.} peegli ees oma
ilukonda). Olli omale keegi teine, kes
nii kähku kõigea valmis saab, nagu
minas - Lina, raata õige mind! Kas
ja arwad, et ma sinu joproudele nõnda
rüügi meeldin?

Heinz. Hulumoodi.

Toni (ikka peegli ees). Kas tead, teie
põhjalaalased olete ju üsna tublid
poisid; aga ma arvan, et teie mitte
krossi eestgi!

Heinz. Lõua olen ma vist kind valides
näidanud.

Toni. See oli ainult üks selge filma-
pilt. Aga selle eest sinu pildid! Kui
ja veel nõnda maaliks, nagu Ma-
kart. Lõua ei olnud värvidega mitte
nõnda kiirsi nagu lina.

Heinz. Laps, sellest ei mõista kind
mitte täppi.

Toni. Täppi? Mis täppi? Värvidega
oled kokkuhoidlik, aga raha pillud
läbi akna välja. Aga sellega on
müüd lori offas! Oma pisikesi äri

70.
ei ole ka palju midagi ära teha; need
kübarad, mis ta teeb, on teile liiga
maitserikkad.

Heinz: Jätta see minu mureks.

Toni: Ja, niid peab kibedasti tööd
tegema, kallike. Ja see ole pumpa-
mine - seda ei kannata ma ka
enam. Ma ei taha nii palju meest.

Heinz (wähe kärpitud tema pooli raat-
dates): Mulle oleks väga arimas,
kui ja varsti valmis oleksid.

Toni: So, sin ma olengi

Heinz (üles tõustes): Koh, siis tule juba

Toni (käheb temaga paar sammuga,
pöörab siis ümber): Pea! Ma pean
meel oma juukseid korraldama.

Heinz (istub jälle maha).

3. etendus.

Üritused. Bruno.

Bruno (aiast): Tuhad ja tuline!

Heinz - juba siin? (Kaputab te-
ma mõlemaid käsi).

Heinz: Nagu näed, Knorr!

Bruno: Kas Stephan sulle ei ütelnud...

(Läheb Tõni juurde ja ¹¹juudleb tema kätt). Ma olen juudamest rõõmus, et meie lähikeft tutvust uendada võin, armuline proua.

Tõni (tõojudes). Ah, minge nüüd — armuline proua? Ütelge ometi: proua Tõni!

Bruno. Olgu nõnda, proua Tõni. See-kord, jääb, minu sõbra töökojas, ei võinud ma veel aimatagi, et minu sõber ja tema perenaise nägu tütar...

Tõni. Ja, õieti peaksin ma teie üle kuri olema, teie võõrukael!

Bruno. Teie minu üle? Mis päraft?

Tõni. Et teie minu Heinzi poisimehe põlvesse jääma tahtsite awateleida.

(Et Bruno Heinzile küsivalt otja waa-tab.) Teil ei ole vaja arvata, et ta teie pääle kaebas. Ma kuulsin juba oma enese kõrvaodega.

Bruno. Tõesti?

Tõni. Ma olin ju alati kõrvaltõus, kui teie tema pool võõrsil käisite. Ja siis jõimafite teie kõrvasti küllalt

naeste üle.

72.

Bruno. Pagan wotku, kui ette waata -
mata!

Toni. Aga - (pakub talle naljakalt
kätt) lepinne jälle ära. Ma ei kanna
teie pääle wiha.

Bruno. Seda jüdinult kuulutan mina
Daspidi teie juurult; näitufeks, kuidas
teie oma Heinz Ebersvaldes ilufaks-
imargufeks olete jõotnud.

Toni. Jeejunnene, see mul just puidub!
Ma tahaksin kõguni hämmulega, et
ta wähe peenemaks jääks.

Bruno. Siis peate temale leiwakani-
ka kõrgemale riputama. - Kas ma
kohin teid nüüd aida juata? Teie
olete ehtinud ja ometi elab Philipp
poigiti minu wastu. See wõiks juba
jää olla.

Toni (Bruno kae alt kimmi). Kuu
kenasti teie kõik ära olete ehtinud,
Daktor.

Bruno. Niifuguste maakera wäpusta-
wate jõindmuste puhul... Kas ja ei

tule, Heinz?

Heinz. Kohe. Ma panen emme ühe
finu figariteft põlema. Selle pääle
roõmustafin juba nädulate kaupas
Toni (Bunnole, läbi aiavärava ära
minnes). Kas teate, doktor-
minid ma woin jeda ometi ütelda, minu
kujutafin teid omale palju häbe-
matama ette.

Heinz (ürski, walib omale ühe figari
ja paneb selle mõnuga põlema).

4. etendus.

Heinz. Philipp. Amelie.

Amelie (patrizieri tütar, fale keha,
omas olemiss- peene, ikka lahke, mitte
kunagi kare tooniga; väga uhkelt
riides, kerge maa- maitsega; wähe
lühikesel nägemisega; kannab loognett. et.)
Tulles). Waata ometi ette! Waata
ometi ette!

Philipp (tema järel koimberdades
kohkunult). Mis siis on?

Amelie. Sa astufid minu kleidi pääle.
Kus-ju filmad siis on? - No muidugi,

74.
Jääl ta mind on - juur auk jee
Philipp. Ei tee wiga.

Amelie. Sulle mitte. - Ei, kuidas
jee pahandab! (Kohendab kleiti.)

Philipp (Heinzi märgates). Heinz!
Tere, wana pois!

Heinz, Tere, Tere! (Amelie kuulab.)

Philipp. Minu abikaafal juhtus
wäike õnnetus...

Heinz. Kas ja mind ei efitele?

Philipp. Amelie, siin on jee teatud
Heinz Hagedoon.

Heinz (puutetades). Wäga armus!
(Raputab Amelie kätt.)

Amelie (näidates, nagu teeks käepi-
gistus-talle haiget). Ma olen juba
nü palju hääd teie üle kuulnud.
(Korraldab jälle kleiti.)

Heinz. Luiskamine! - Kui teile wa-
heft ehk nõopnoelu tarwis on, ma
arwan, et minu naefel...

Amelie. Wäga lahke teie poolt. Meid
on mul õnneks enefelgi.

75.
(Jstub ja hakkab auku nõeltega
rimmi pistma.)

Heinz. Noh siis...

Philipp. Meie tuleme kohe järele.

Heinz. Nägemiseni, Tõps! (Lübi
aiavärava äras)

5. stendus.

Philipp. Amelie.

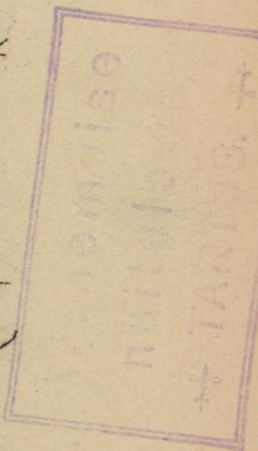
Amelie. Kuidas ta find kuttub? -
Tõps? - Ma ei uskunud efiti oma
korvu mitte.

Philipp. Ah, vana harjunud viis,
üliõpilase põlvest jaadik, ükskiist
joomaohtutel tarvitatawate nime-
dega nimetada.

Amelie. Aga meie ei ole siin õieti
mitte joomaohtul. Tõps! Minu
melest on see nimi hirmus!

Philipp (närvilikult). Amelie, meid
oodatakse wäljas.

Amelie. Niipaljuaega pead ja
mulle õieti andma, et ma kleidi
hädapärast kokku pista saan.
(Jstub ottomane pääle)

Philipp (idafitaga^{hõ} käies). Hääd küll,
häd küll. (Yäd tema ette seismas)
Noh, kuidas ta sulle meeldis?

Amelie. Siin Jöber Hagedorn? -

Kas tead, figari oleks ta võinud ära
panna, kui ta minuga kõneles.

Philipp. Aga Amelie, ära pane ometi
ikka nüfuguste väliste asjade pääle
rõhku!

Amelie. Et tema figurifi hädusi
tähele panna, selleks on meil tutvus
veel liiga lühike. (Tahab peegli juurde
minna ja näeb Toni hõlmikut.) Ei,
on see aga hirmus!

Philipp (rahutult). Mis?

Amelie. Waata ometi seda hõlmikut,
arwatawasti pöua Hagedorni oma.

Kas see ei ole lihtsalt wõimata?

Philipp. Amelie, kui ja teaksid,
kuidas nüfugused tühised asjad...

Amelie. Kas ma olen ütelnud, et
tähtsad on?

Philipp. Ma palun sind, tee rütemini!
Mis peab Bruno mõtlema? Neli kuud

77.
ei ole meie üksteist näinud...

Amelie. Sinu sõber Bruno võib väga rahul olla, nagu mulle näib. Meie esimene külasõbraku teeme meie tema juurde ühe poisimehe juurde. Kui minu sugulased seda kuulda saavad - Philipp. Bruno on mulle niisama nagu vend.

Amelie. Kas ma julle vastu olen väinunud? (Kärsitult oma kleidi päälähtendades) Ah, see ei pea ka sugugi! (Jälle maha istudes) Ma kinnitan julle veel kord, armas Philipp, mul on kõigeparema tahtmine sinu sõpradega hästi jalale saada ja nende naestega niisama. Aga jeda enam võin ma nõuda, et sina minu sugulastele niisama sugugi tähelepanemisega vastutuled.

Philipp. Muidugi! Mitu korda pean ma siis julle jeda lubama? Meie lähme kõigi sinu sõprade onude ja tädide ja onupoegade juurde rööpile. Aga nüüd - Amelie (skitamatalt edasi jätkates). Ja

ma arwan, et need ⁷⁸ tütred julle ai-
nult kafulikud võivad olla. Nihästi
sinu jefukohale jelts komas, kui
ka sinu karrierele.

Philipp. Amelie, need on küsimused,
mille üle meie mõni teinekord palju
paremini...

Amelie (tõuseb üles, klüdi pääle näi-
dates). Kas on veel midagi näha?

Philipp. Mitte kõige vähematgi. (Pa-
kus talle näevare)

6. stendus.

Endised. Waldemar, Lisbeth.

Waldemar (jõhke tules, Lisbethile). Kas
ma julle ei ütelnud, kullake? Meie
oleme viimased. — Philipp, armas
Philipp! (Ruttab tema juurde, kai-
jutab teda) Ohaha — jaame jälle
kokku.

Philipp. Waldemar, kuidas sinu
käsi on käinud?

Waldemar. Täevalikult! Kas jõe-
teifiti võimalik on nii jõuful ma-
gusa, magusa näkineingaga? (Näpis-)

tab Lisbethi õrnalt põselt⁷⁹.)

Lisbeth (nägu, väike naene, veel pool-
plikat; Kirglike loomuga ja hirmusti
armusõrkudes; nooraste vastu häbitlik
ja kartlik). Aga Waldikene, ole mõist-
lik!

Waldemar (ukkesti õpetelides). See on
nimelt Lisbeth - ehahä - see ta on!
(Lisbethile ja need Winklerid.)

Philipp (ulatab Lisbethile käe). Väga
rõõmustaw! (Õpetelides.) Minu abi-
kaasa - Scholzi abielupaar.

Waldemar (Amelie kätt fundeldes). Arus-
tatud proua - juss arm. Teie olete
minult midugi kuulnud? Ja, armu-
line proua, niisugused tahame üheskoos
rõõmjad olla.

Amelie (kellele see toon mitte meeltarõõ-
da ei ole, ära pöördus Lisbethi poole).

Teie tulite ka alles niisuguseid päält?

Lisbeth. Ja, meil olime kõige rõõmako-
mel mamma ja papa pool mõisas.

(Waldemar filitab tema juukseid.) Aga
Waldi - jata ometi -! Ma tunnen

80.
ennast siin veel nii wõõra olewat, jelle
pärast röömustan ma kahekorõjelt...

Amelie. Mina niijamati.

Lisbeth. Kas teil teenija on juba?

Amelie. Ja. Teil veel mitte.

Lisbeth. Meil oli üks. Selle pidime aga
kohe jälle minema jaatma.

Waldemar. Ehahä - oli teil liiga
palju tädi poegi.

Lisbeth. Siin on küll väga raske kor-
ralikku tüdrukut saada?

Amelie. Ma ei tea mitte. Mulle meelit-
es üks tädi tüdruk.

Philipp (tungivalt). Aga nüüd peame
meie nüimaks...

Waldemar. En avant, minu daamid,
en avant! (Philipp ja Amelie lähel
wad es-tahapooli. Waldemar lähel
Lisbethiga järule, lauldes:), Waprasti
wälja, Torero...

Lisbeth (teda tagasi hoides). Üheks
filmapiilguks, Waldi.

(Philipp ja Amelie ära aeda.)

7. etendus.Waldemar. Lisbeth.

Waldemar. Mis-ja tahad, mu tüvike?
Kas ma pean julle outuga veel tosin
mufufid andma jinu armisa väiske
roofajiuksesse pääle? (Tuleb temaga
jälle ettepoole.)

Lisbeth (tõrjudes). Ei, mine, jina wa-
lelix mees! - Mis päraft fündlefid ja
proua Winkleri kätt?

Waldemar. Sündimiseft faadix päri-
tud wifakus.

Lisbeth. Herra Winkleri fündlemis
minu kätt mitte.

Waldemar. Wana nahk! kuidas
niisugufi nõiduslikku kätkest fündle-
mata võib jätta - ihaha - on mulle
armusaamata! (Tahab tema kätt huul-
tele furuda.)

Lisbeth. Ei, jäta, ma palun! Teenija-
hüdrummu wastu olid ja ka nü, nü.
(Kirglist wälja purfates.) Ma ei taha
jeda wistte - ma ei falli jeda mitte!

82.
Waldemar. Kallike, jüdamene, kasjike,
kas ja jälle kord armukade oled! Ja
koigehalwemal filmapilgul!

Lisbeth. Ei, ei, — aga kui ma sulle
mitte enam koik ei ole — koik, koik,
nagu meie reiji pääl...

Waldemar. Minu ingel oled ja, minu
filmatera, minu pühadus!... ja nüüd
ole mõistlik ja tule!

Lisbeth (teda kimmi hoides). Ah, Waldi,
mul on ilma jelletagi jüda raske. —
Misspäraft meie mitte veel vähemalt
nädalaks ajaks papa ja mamma
juurde ei jäänud?

Waldemar. Kallike, kallike, ma pidin
ju jälle oma töö kallale hakkama.

Lisbeth. See on ainult ettekääne. Seda
ütles mamma ka. Oige põhjus on,
et ja oma sõprade järele igatseid.

Waldemar. Misspäraft ka seda, mu
nukuke.

Lisbeth. Kas näid? Kas näid? Mi-
nuft on ful hirmu täis — juba kuue
nädala järele! Sa ei armasta mind

mitte enam nõnda, nagu ja mind
enne armastajid.

Waldemar. Minasi peaks find armas-
tama? See on ju päris pöörane, mu
inglise!

Lisbeth. Siis näita mulle seda, ja tule
minuga jüt ära!

Waldemar. Ja, kõigepäält kuni
aeda.

Lisbeth. Waldi, ma tahan, et sina
istki minu pärast oledki - kas kuuled -
istki minu pärast! Minasi luba
find kellelegi, mitte kellelegi!

Waldemar. Mina find ka mitte, minu
juhkrutikikene! Aga nüüd tee mulle
seda meilehääd...

8. etendus.

Endised. Toni. Heinz.

Toni (Heinziga aiaft tagasi tulles, tee
pääle). Ei, kas tead, Heinz, see on
mulle liiga igaw!

Heinz. Ah, lapsejutt!

Waldemar (Heinzi juurde tõtates).

Heinz, armas Heinz, mina... (Tahab

84.
Teda kaifutada, jätab aga selle tegemata,
habeliku pilguga Lisbethi poole, annab
talle kätt, mina terwitan sind. - Kas
ma tohin tutvustada? Minu Lisbeth.

Heinz (niisama). Minu Toni.

Waldemar (ennast Tonile esiteledes).

Mul oli juba aim. - Scholz.

Heinz (niisama Lisbethile). Hagedorn
(Waldemari) Knorz küsis juba,
kuhu teie jäate?

Waldemar (ruttu). Ja, meie tahtsime
juft...

Heinz. Jäta järele. Wihma hakkab
jädama. Nad tulewad warsti kõik
jisse. Knorz näitab ainult weel
proua Winklerile oma triiphoonet.

Waldemar (rahutult). Aga...

Toni. Proua Scholz, kas teie waft
teate, mis üks „Orfchidee“ on - ehk
umbes nõnda?

Lisbeth. Ja, üks lill walgete ehk
punaste õitega.

Toni. Mina ei teadnud seda mitte -
tunnistan päris puhtast jüdamest.

85.
Kas pe häbi aji on, kui jeda ei teata?

Lisbeth. Ei, kõesti mitte.

Toni. Winkleri oma tegi nüfugufe näo, nagu oleks pe häbi aji.

Heinz. Aga Toni...

Toni. Ja, ma ütlen teile kohe, proua Scholz, minagi ole mitte kõrges koolis käinud; mis ma õppinud olen, jeda olen ma nüfarnati õppinud. Ilufaid kübaraid roin ma teha, ja jüda on mul õige koha pääl. Kellele pe ei jünni, pe jätku mind.

Lisbeth. Kuidas teie võite ometi arwata, proua Hagedorn... Minagi ole ka mitte nii koolitatud; mina olen maal üles kasvanud. Sellepärast mulle jün kõik nii rõõras... Teie ei ole wististi ka mitte jüt?

Toni. Kas teie jeda minu kõneft ei kuule?

Lisbeth. Ja, teie kõnelete nii wähe nagu murrakut.

Toni. Mis keelt ma kõneleü, jeda ei tea ma ifegi. Olen juba neli aastat

Kodust ära. Kodust muurakut ei mõista
ma enam ja jünset muurakut ei mõis-
ta ma veel.

Lisbeth. Ah ja, peab osake olema jün-
se eluga ära harjuda. Kas teil teenijad
juba on?

Toni. Teenijad - Jeesuke! Selle tarwis
ei ole veel raha.

Lisbeth. Aga kes teile siis jõoki keedab?

Toni. Oma. Ma ütlen teile, toidud,
mis ta keedab, neid ei saa terve
linna köögiteaduruid kokku mitte
valmis.

Waldemar Kes-Heinziga on kõnele-
mid, aia poole tähendades, clawalt. Siäl
nad tulewad, Lisbeth! Siäl tuleb
Bruno! (Ruttab temale vastu.)
Bruno!

J. stendrus.

Endised. Bruno. Philipp. Amelie.

Bruno. Waldemar, kuhu ja siis
jäid? Kui mägi mitte Muhamedi
juurde ei taha tulla...

Waldemar. Meie-meie...

Bruno (lähel Lisbethi juurde). Armu-
line proua, olge jüdamest terwitatud!
Oma uedari jää ma teile tänna mitte
näidata. Wiikma jütab.

Philipp. Kommunikul nais nü ilus
päew tulema

Bruno (kõlistades). Aga nüüd oleme
wähemalt kõik õnnelikult koos.

Stephan (tuleb tabletiga, mille pääl
Scherrij, koogid ja kompuwikid, pakub
järgnewa jutu ajal ja lähel juu ära).
Waldemar. Ja, auustatud jakjad,
je on je juur, tähendusriikas filma-
pilk...

Philipp. Mida meie juba nü kauda
igatsejime.

Bruno (Lisbethile). Ja mille kohta
teie abikaaja peigmehe nä jutitawa
kõne pidas.

Waldemar. Aga je, mis käes, - chä-
hä - on weel jutitawam!

Bruno. Jääraniis minule, minu prou-
ad. Ma olen teile otsekoheselt tänna
wõlgu. Left teie toote minule rohke-

mal arvul ja paremal kujul seda tagasi, mis teie minu käest nii valjult ära rüüfusite.

Waldemar (Lisbethile). Kas ta ei ütelnud toredasti, et ole, minu nuku?

Bruno. Kõigepäält palun ma aga teid siin nagu kodus-olla. Teie abinavad on juba mõned hävad aastad minu juures kodus. Ma olen siin õnnelik, kui teie kohta jedaafama võisfin ütelda.

(Naisterubrad rötavad ottomani pääl ja kõrval istet. Amelie ja Toni üksteise vastu. Waldemar istub Lisbethi kõrval kiigetooli ja kallistab teda alatasa.)

Philipp (Bruno ja Heinricha pahernal pool es). Ütle Bruno, kas minu äraoleku ajal midagi huvitavat on juudimud?

Bruno. Mitte midagi.

Philipp. Mul on nii palju, nii lõpmata palju teiega kõnelda. Ma ei tea juqugi, kust pääle hakata. (Jstuvad pabe poole lina juurde.)

89.
Heinz. Ja, nüüd kuulub ära jälle kord
tubli meestijutt. (Waldemari pääle tähen-
dades.) Waadake ometi jeda armuwoor-
kudes lambakarjutt jäl!'

Philipp. Selleks on tal ometi, Jumal
teab, kodus arga küllalt. Ma arwan
nüüd palju tarwilisema olewat, et meie
naised üksteisele läheneksiwad.

Heinz. Waga õige. (Hüüab) Kihu!

Waldemar. Ja, mis on?

Heinz. Tule õige jia, Kihu!

Waldemar (kahewahel). Jah.

Lisbeth (teda õrnalt kinni pidades). Ah
Waldi...

Waldemar. Ja muidugi, mu kallike!
Ma olen jälle koke jinn juures, mu
kullake! (Läheb pahemale poole laua
juurde.)

Heinz. Jstu jia, Kihu!

Waldemar (ühte pilku Lisbethi poole
heites, pool wastumeelt jona kuuldes).

Agas. (Lõbroad kõnelewad ifekeskes.)

Poni (Lisbethile). Teil on päris õigus,
proua Scholz, efiti meie ja jio lõbroad.

Lisbeth. Kas pole ⁹⁰tõsi? Ah, ega mul
ilmadegi nii piirita hirmfelle eest ei
olenud.

Toni. Kui nad nõnda wiigi pääd kokku
pistawad, siis ei tule jäält kindlasti
midagi hääd.

Amelie. Ja, minu daamed, mulle paistab,
et kõik mehed abieluse teatawad
poisoni kehted kaasa toowad.

Lisbeth. Ja see on teie arwates-hää?

Amelie. Koguni wastuoksa, ma ar-
wan, jelle vastu tuleb järjestatiliselt
waidelda.

Toni (jüdamlisult). Waadake, see on
efimene jona teie juust, mis mulle
meeldib.

Amelie (terawalt). Ma loodan weel
jagedamini teie kiitust ära wõita. —
Muidugi on see väga tähtis, kui
meie selles asjas ühel nõuul oleme.

Lisbeth. Ah, täiesti ühel nõuul.

Toni. Aga kuidas teie jeda arwate,
et meie...

Amelie. Mitte nõnda kowasti. Nad

nõivad meid kuulda. (Nihutavad oige
ürstejale lähedale. Amelie kõneleb
kafajema häälga edasi.) Kõige päält
peame meie seda nõudma, et nemud
nüüdsest päale... (Tema kõne ei ole
edasi enam selgesti kuulda.)

Bruno (tähelepanemist juhtides). Teie
naesed näivad juba oige hääd jõbrud
olema.

Philipp (jüma poole vaadates, rõõm =
falt). Ei, see loob minu kõige kaine =
mad lootused üle!

Heinz. Tore, tore!

Waldemar. Lapsed, mis ma teile ette =
kuulutasin? Nad on juba üks jüda ja
üks hing.

Philipp (jügawasti hinge tõmmates).
Ah, mul langeb juur kiwi jüdamme
päält!

Heinz. Noh, jüis tahame ka asja
kohe selgeks teha.

Philipp. Seda me tahame.

Waldemar. Minu pääle waite
loota, wemad. (Pilku Lisbethi poole

heites.) Aga kes^{92.} peab...?

Philipp. Bruno, jina võiksid rabeft nii lahke olla...

Bruno. Olgu. (Tõuseb üles) astub keskele.)
Wabandage, minu poonad, kui ma teie juturajamist segan. Aga teie võite arvata, misugune loos meil sel tunnil isäramis juudame pääl on, nimelt et meie oma korralikva kokkukäimisi teie kaitse all võimalikult pea jälle pääle alustaksime.

Amelie. Selle vastu ei ole ometi meil midagi ütelda.

Toni. Meie tuleme häämelega jinnu kaasa, kus lobus on.

Bruno. Väga häa. Siis-paneksin ma ette, et meie kohe täna õhtu...

Amelie (naeratahes). Täna - ei, see ei ole mitte hästi võimalik. Meie ei ole veel oma asjugi korralikult välja pakkunud.

Waldemar. Pole wiga. Lühkame õhtu homfeni edasi, lapsed

Lisbeth. Homme, Waldi? Homme

93.
tahtsid ja ju ühes niinuga teatrisse
minna.

Waldemar. Oi ja tuline, jelle olin
ma koguni ära unustanud, minu
inglise.

Heinz. Täewake, jätame siis üle-
hommeks.

Toni. Aga Heinz, mis ja ometi rää-
gid? Ülehomme on ju pühapäew.
Sa lubafid ometi emä wastu, et meie
siis ühes temmaga terve päew otta
mual oleme.

Heinz. Ja, kergemelljel kombel olen
ma seda teinud.

Philipp (närwilikult). Ah siis ja ab
wimaks ometi esmapäewal nii kau-
gele?

Amelie. Wabanda, armas Philipp.
See on juft see õhtu, kus meie onu
Julius pool oleme lubanud olla.

Bruno (terawalt). Hm, kui ma
omalt poolt waft teifipäewa ceft kosta
kohisjin... Teifipäew efiteks, teifipäew
teifeks... (waatab paremale ja pabemale)

94
poole) Minu meelest on tööpoolest nõnda
nagu oleks teifipäeval töfiseid lootu-
fid.

Amelie. Meidugi. Aga kas tohin
ma küsida, mis juu teifipäeval öieti
olema peab?

Philipp. Amelie, ja kuulgid ometi...

Amelie. Kas teie arwate seda näitu-
feks, kui pidufööri ehk õhtulanda
väikemas ringkonnas ära pidada?

Bruno. Ei, armuline proua, nüfugust
ametlikuan pidu u arwa meie mitte.

Amelie. Hää küll. Aga meie peame
lähemalt jelle üle teada saama.

Lisbeth (rohkem naesterahwaste poole).

Peab ometi teadma, mis selga panna.

Toni. Ja, kas ma teifipäewani mida-
gi ruttu walms teha saan?

Bruno. Ma palun teid, minu prouad,
ärge seda asja mitte nii töfiseks
pidage. Teie peate lihtfalt lobufasti
jäl juures olema, kui neli wana
jõpra täiesti wabalt oma jõprufeji-
demete uundamife pidu peawad

ja muidugi rühtlafi ka ⁹⁵ teiega sõpruse
sidemete kaitmise pidu.

Amelie Ja kuo peab see pidu olema?

Bruno. Kui ma meie vana wiisi
filmas pidades ette panna tohiksin.

Heinz. Ei, Knorr, sellest ei tule midagi
gi välja. Meie kolmeksigi oleme
kuna küllalt firmu juures sõnnud.

Philipp. Ma olen täiesti firmuga
ühes arwamises, Heinz.

Waldemar. Ohähäh, meil on nüüd
oma majatalitus - kas pole töi,
kallike? (lähel Lisbethi juures)

Amelie. Ja, doktori herra, abiellu-
rahwas poisimehe juures - see oleks
koguni vastuoksa.

Heinz. Olgu siis nõnda, teie telete
teiepäewa õhtul minu kongi.

Amelie (Tõni). Teie kongi? Mis
kong siis teie abikaasal on?

Tõni. See on teie keeles see, mis meie
keeles korter on.

Amelie. Ah so, teie korter!

Tõni. Aga kas teate, meie korter on

ka tööpoolest üks⁹⁶ kong. (Läheb Heinzi
imurdi) äi, armas mees, ja ei voi
omagi kahte nii peenikeft prouat,
 nagu Scholzi ja Winkleri proua, meie
võle üles ronida lasta. Sääb peab
meie tublisti pefemas; muidu ma
häbenen ennaft jurnuks. (Teistele)
Ma ütlen teile, mitte ühte paari
terweid fukkafidgi ei ole mu mees abi-
luse kaafa toonud - ja nüüd tahab
ta kobe pidufid pidada.

Waldemar. Heinz, kallis Heinz, sinu-
le on ju tülinaks, meie aga mitte.

Lisbeth, kas mul on õigus?

Lisbeth. Ah Waldi, meil ei ole ju tüd-
rukut.

Waldemar. Ah ja pagan, ah ja
pagan!

Philipp (on paremale poole Amelie
imurdi läinud, kutsub ta kõrvale).

Amelie, kas fari taha jellele pünli-
kule fufukorraale lõppu teha? Öhtu
peab mõistagi meie juures olema.

Amelie. Ma ei fad sinuft aru, Philipp;

97.
ma ei või ometi kedagi pidule kutkuda,
kes meie juures veel mitte rõõpsil ei ole
kainud.

Philipp. On see võimalik?! Küfuguse
väike asja pärast...

Amelie. Ja isegi, kui ma sinu meele-
hääks jellest mööda tahaksin minna,
arva ometi järele. Kas võin ma
omas majas eimest korda rõõraid
wastu wotta, ilma et ma vähemalt
oma kõige lähemaid sugulasi pidule
kutkaksin?

Philipp. Ah, see on ju naeruwäärt -
see on ju...

(Üldine piinlik wabandus.)

Bruno (kes kõike seda pilkawa naera-
tusega päält on waadanud, keskel kol-
me abielupaari wahel). Minu arusta-
tud külalised, ma ei tea mitte, kas
ma eaksin, aga minu meelest on nõnda,
et see asi palju keerulisem on, kui meie
omas koolitarkuses unesgi näha
wõime.

Heinz: Täiesti õige, Knorr.

98

Bruno. Meie tahame teie päeval
kokku tulla, nii palju on kindel ja
takistused on küll juured, aga mitte
aravoitmatad. Saate see kuulus õhtu
minu juures mööda! Kui kana kui
teie majatalitus veel mitte korras
ei ole, on see oneti meile kõigile kaht-
lemata kõige jündsam. Ma palun
teid juba õhtupoolt minule ohverdada
paar tundi väljas aias ja pärast
paar pala külma õhtu toitu, mida
teie jinolemine soendab; ütlege ja,
minu daamed; ma palun teid;
ma olen tarvilisel korral valmis kas-
voi põlvili langema.

Toni. Noh, kui teie nii ilufasti pa-
lute...

Philipp (ägedasti). Meie tuleme,
Bruno, - meie tuleme tingimata! See
jutt peab ükskord oneti lõppema.
Waldemar. Bravo!

Philipp. Left mina arwan, et meil
nüüd veel nii palju tähtsat üksuste-
ga rääkida on...

Amelie. Nüüd, armast Philipp? Ja
meie tarvilised külasõbrad?

Philipp (jures ühe meelheitliku liigu-
tuse tagasi).

Waldemar (Ameliele). Aga armuline
proua, teie ei taha omegi nüüd juba
ära minna?

Lisbeth (teda kõrvale tõmmates).

Waldi, kuule mind...

Waldemar. Mis siis, minu kuller-
kupuks, mis siis?

Lisbeth (poole häälega). See on minu
poolt inetu - teigi veel tagasi hoida,
et nad mitte ära ei läheks.

Waldemar. Meie tulime ju alles nüüd-
jama, minu tüvike.

Lisbeth (nutufelt). Näed ja nüüd, et
ja mind enam ei armasta?

Waldemar. Täwane jumal, kuidas
siis nõnda?

Lisbeth. Täwast jõoksi lähed ja oma
kantseleise ja selle asemel, et rõõmus-
tada, et meil enne seda vähemalt
üks tunnise oma jaoks on... (Nutufelt

lambuva häälega) ¹⁰⁰ Kui mamma jeda
teaks!

Waldemar (nõuuta). Minu jüdame-
kene, ma teen kõik, mis sa tahad...
Sinult jään jäta tembud; meie teek-
sime ju ennaft hirmfasti naeruvääri-
lifeks.

Philipp (on vahapääl pahemal pool
Bruno ja Heinziga rääkinud; Brunole.
Meie peame jelle ka edasi liikkama,
armas sõber.

Bruno. Nähtavasti - Waldemar,
teie jääte ometi veel?

Heinz. Kihu jääb.

Waldemar (pahemale poole minnes,
väga piinlikult). Mina... ei, mina,
käheljen... mul on... ma pean
igatahes...

Toni. Ja, ja, doktor, minu Heinzil
on ka aeg minna.

Heinz. Siinpean ma sulle ometi
täheandama, Toni...

Toni. Ära sa mulle midagi tähenda.
Tina, vana logeleja, tuleb nüüd koju

ja maalid — Kas jaad ^{101.} aru?

Amelie (paremal poolces Lisbethile).

Mis teie ütlete selle Hagedorni proua kohta?

Lisbeth. Tema on väga loomulik.

Amelie (pilxawalt). Ja, toepoolest seda ta on!

Lisbeth. Ja tema juuksewärv on väga ilus.

Amelie. Teie ilmsüüta laps, seda peate teie loomulikus- wärviks?

Lisbeth. Teie arwate?

Amelie. Wärwitus. Seda näeb pi-
meigi.

Toni (nende juurde astudes). Meie läheme. Kas tulete ühes? (wõtab
oma hõlmiku)

Amelie (wäga sõbralikult). Kahetset
wäga armas proua Hagedorn. Meie
tahame joita külas käikufid teyema.
(Bruno poolc.) Kas teie ei lafeks-
meile iht moorimeest tuma, herra doktor?

(Räägib Toni ja Lisbethiga edasi)

Bruno. Kohe. (Kõlistab ja lähleb juu-

Waaromise

Näitajad

+ TARTUS. +

102
pahemale poole jõrade juurde. Blage
hästi, minu kallid! See lõbu oli lihtike
aga jeda kangem. (Stephanile, kes tu-
leb.) Stephan, üks noorimees! (Stephan
ära)

Waldemar. Turmista nüüd õige otse-
kohefett, armas Bruno, Kasja ei ole
nature kade meie pääle?

Bruno. Mitte fuguigi.

Waldemar. Kui meie ära lähemes
igal ühel oma armas naefuke käe-
kõrwal, ja fina üksi maha jääd...

Bruno. Ära sellepärast pelga, sõber.
Minu aeg on väga lõbusasti ära
jaotatud.

Heinz. Noh, igatahes oled ja nüüd
näinud, et meie wahel kõik wana
moodi on jäänud.

Philipp. Meie noime toepoolest tä-
nase päewaga rahul olla ja ma
ei kahtle mitte, et...

Amelie. Philipp!

Foni. Heinz!

Lisbeth. Waldi!

(Korraaga hüüdes)

(Mehed ruttavad oma naeste juurde)
Lisbeth (Waldemarile, väga karmilt).
 Kas ja siis üskord ometi ei tule?!
Waldemar poole häälega. Ma olen
 ju valmis, kallike. - Vile Brunole
 veel mõni lahke sõna.

Lisbeth lähes Bruno juurde. Ma
 tänan teid väga, doktori herra, -
 see oli väga lõbus! (Jätab meesterah-
vad jumalaga ja rotab Waldemari
käe.)

Toni (Brunole). Ja, väga lõbus oli
 teie juures, doktor - ja nii põhjatu
 lõbus! (Heinzile) Edasi, Heinz!

Waldemar (asjata katse järele Lisbethi
käest veel kord lahti saada). Nägemis-
 seni, lapsed, nägemiseni! (Lähes
Lisbethiga ruttu ära)

Heinz (kumardab Anneliele). Mul on
 ann. - jumalaga, Tõps, jumalaga,
 Knorr! (Lähes Toniga ära)

Bruno (Anneliele). Võõrimees peab
 iga filmapilt tulema, armuline
 proua.

104.
Philipp. Bruno, meie oleme ju niinud
naabrid. Ma loodan, et ja jeda
asjaolu fagedasti tarvitama jaad.
Amelie. Seda loodan ma ka, dok-
tori herra. Meie oleme igapäew
neljast niieni kodus.

Philipp (ruttu rahela, Brunoole). Sinu
jaoko niidugi ka igal muul ajal
Stephan (tuleb). Woosimees on
jii. Ka preili Lenz tuli praegu
Bruno. Tulgu aga jisse (Stephan
ära. Bruno tahab Ameliet ja
Philipit ära faata)

Amelie. Ei, meie ei luba mitte, et
teie meid faadate. Teie tuleb woorus.

Bruno. Minu kiirkirjutaja.

10. etendus.

Bruno. Philipp. Amelie. Dosa
Bruno (tutrustades). Preili Lenz -
herra ja poona Winkler.

(Kumardused.)

Amelie (Brunoole, toijudes). Ei, ma
palun, jääge, ei ole tarwis!

Bruno. Kui teie räfte...

105.
Amelie. Meie ei raadanud ju ka mitte
välismiste kombete peäle. Ma tulin
tee juurde enne kui teie meie juures-
olite käinud. — Philipp, sinu käsi.
(Temaaga tahapoole minnes, poole hää-
legas) Jmelik — see noor, ilus naesterah-
was.

Philipp. Tema kiirkirjutaja
Amelie. So, so. (Mõlemad ära.)

11. etendus.

Bruno. Dora.

Bruno (välja pahwatades). Pagan
võtku! Tuhad ja tuline! — Võtku
pagan!

Dora (kes kobe kirjutufelava juurde
on läinud). Mis teil on?

Bruno. See on ju äraoäkimata!

See on ju kirjeldamata!

Dora. Mis on juhtunud?

Bruno. Minu naesed sõbrad! Minu
naesed sõbrad! Aga mina teadfin jeda
ette ära. Mina olen kawalam olnud!

Dora. Sa armas Jurnal, mis on siis
juhtunud?

106.
Bourne. Ma ei tunne neid enam aragi
Nad ei julge enam niitjatadaagi!
Ja wiimaks: terve pataljon pahemat
Kätt - marf! Ja auus Kangelaste
falk longis parade marfis templit
wälja! Oh teie naestoorjad, wiimised
wilettad fulafed! need on minu wanad
fobrad! See on wileto, wilettam kui
wileto!

Dora. Andke andeks, doktor herra,
aga teie juureft arewuseft ei jaa ma
hästi aru. Teie fobrad ei tahtnudgi
ju teifiti - ja.

Bourne. Ärge waewake sinnaft! Ärge
püüdke mind trööstida! Põhjus mõt-
telikult olete teie minuga õieti
ihes arwanifes. Teie ei mõtle abialu
üle mitte juurjekarwa wäärt paremi
ni kui mina.

Dora. Aga ainult naesterahwa fifu-
kohalt. Teie fopradel oli slutarkuust
küllalt, et teada, mis nad teewad.
Nende wastu ei ole mul mitte kü-
betgi kaastundmuust.

Bruno. Aga herra Lenz, kui teie
oleksite näinud.

Dora (ägedalt). Ei, tõepoolest, kui
mehed ikka nõnda teevad, nagu olek-
sivad nemad need kahetsimise vääriksed
ohvritalled, siis pean ma ometi kü-
sima: kas see julgustükk meie jaoks
rõhemaalt nujama juur ei ole?

Bruno. Noh, ma arvan ometi, teie
sifate mängust väljas.

Dora (ületoostes, pikkiert). Ei, doktor
herra, mina ei sifa jugugi väljas-
pool mängu.

Bruno. Mitte?

Dora. Ma ei tea jugugi veel mitte,
kes-pl filmipilgul rohkem mängu
pääle paneb, mina ise, või...

Bruno. Või...?

Dora. Looduse järgi, kes nii armuli-
ne oli...

Bruno. Kellest teie kõnelete?

Dora. Kellest, kes mind täna täiesti
ku normaali järele kofimisega õnnestas.

Bruno (üle karates). Ei, nüüd on lugu

hull!

Dora. Ma leidfin, kui ma kodu laskin,
kema kirja eest. Ma kokkufin natuke
ära. Nõnda jälgist taevast. ...

Bruno (ümber kondides). Haha, ma
mõistan! Kõjimine! Ja kõik teie
ihuvad põhjusemõtteid müüduki nagu
õhku puhutud. Sõnadega neetakse
abielu ära, kahelsetakse mehenaeft,
joovitakse mehi pörgupõhja, aga tege-
likult - ja, mats, see on ju teine
tubak! Ja teie tahate mees olla, mees
olla, prelli lens? Tüki kõik! Teie
olete naine, herra lens! Teil ei ole
mõttekindlust; teil ei ole põhjusemõt-
teid.

Dora. Doktori herra, mina...

Bruno. Andekoandmata! Teie tahate
ennast ikke alla anda, oma vabadust
viletta laulatufetake tähe eest ära
minna, lahtiste filmadega hukatu-
sest jooksta! Ja kes on siis see häbe-
mata inimene, kes julgenud on...

Dora. Häbemata - ah, ei, seda ei ole

ta mitte. Üks leik kahe lapsega, kes
mõne aasta eest minu isa juures raama-
tupidaja oli. Väga viisakas inimene ja
tahab minu jaoks ainult hääd.

Bruno. Oh, oh, ma tänan!

Dora. Ja päale selle - sedawiigi oleks
nõnda ütelda, minu käekäigu eest
murettud.

Bruno. Käekäigu eest murettud!
ärge tulge mul selle jutuga! Selle
jaoks ei ole teil smeti leske ja tema
kahtelaft tarwis. Mis teil puudub?
Kas teie minu juures läbi ei saa? Ainult
üks fona ja ma panen teile poolt
palka juurde; ma tõstan teie palga
kolme võrra. Wõi panete teie hääd
ümberkäimise pääle rohkku? Ma
saan teie vastu üliwiisakas olema,
ma lahen ennaft jõe ümber
mäsiha. Jäma teieta ei saa ma
ju läbi - minu töö pärast, milgi
tingimisel.

Dora. See kõik on mulle väga meeli-
kaw, doktoriherra. Aga teie töö saab

110.
ometi ükskord valmis, ja siis...
Bruno. Siis-Direktori ma teile midagi
gi uut ja siis jälle midagi uut
jaska wafi aastast aastasse, raamat
raamatu pääle - ja kui mulle midagi
gi enam pähe ei tule, siis-Direktori
ma teile Schlooseri ajalugu ja Mejeri
Konversatsioni lexfikoni.

Dora (narratades). Wäga meelitan!
Aga ometi, teie peate järele andma:
kui mulle tubli mehe vastu tund-
misi oles...

Bruno. Aga teil ei ole mingisuguseid
tundmisi jelle tubli mehe vastu; jeda
märksa ma koke; teie olete täiesti
külma tema vastu, jelle tubli mehe
vastu.

Dora (ühise mõlemise järele). Ma...
ma liiskan jelle kojumise tagasi,
doktori heras.

Bruno (hingetõmmates). Koh, ju-
malale hänu!

Dora (rutu). Aga jüguj mitte kaas-
tundmuse pärast jelle tubli mehe vastu.

Bruno (käia hõõrudes). Leda ufun ma
häämelega!

Dora. Waid jellepäraft, et mulle mu waba-
dus liiga armas on.

Bruno (höifates). See on õige wiis! Nõnda
olite tee minu meelt mõõda.

Dora. Wabaduses tead ja, mis jul on.

Bruno. Ja abielus i tea ja jeda mitte.

Dora. See on õnnemäng.

Bruno. Rumalus on see, olgu mehed
wõi naesed, see on jäl juures üksteis-
puhas! Galeerisorjad, keda paarikau-
pa kokku needitakse - jäl on ühe
põlw niisama wilets nagu tiifelgi. -
Ei, herra lenz, nii nagu meie kabe-
kefi - see on see õige tee! Kaks iselisi-
wat, arukat minnet, wabas läbikoi-
mises üksteisega; mingi lugufeid muud
walmisi kombenõudmisi, kui ainult
hää eluwiis; mingi lugufeid kõdikuid,
kui ainult wastastikuise lugupidamise
ja sõpruse kõdikuid - ma tahaksin
teada, kellega meie wabutama peaksime.

Dora. Mitte kellegagi!

112.
Bruno (teusva kõnega). Kas pole tõsi?
Ja jaal küfivad need naefed narris
meil, kas nende õmme pääle kade ei
olda? Meie peakjime nende pääle
kadevad olema, herra Lenz!

Dora (niifamati). Teda ei ole meil
tarwis.

Bruno. Meie ei mõtlegi selle pääle.

Dora. Meie oleme parema oja walis-
nuid.

Bruno. Meie rõime neid kõiki wälja
naerda! Haha, kui neil aimugi
oleks, kui wäga rahul meie oleme...
(Mõlemad naerawad.)

Dora (häkitfelt järele jättes, wähe häbe-
likult). Kas teie ei tahaks mulle
nuid dikteerida?

Bruno. Ja muidugi; tõsi küll, Teie lu-
bate õnneti, et ma ennaft jälle wähe
firunkile wiskan?

Dora (kirjutufe laua juures). Ma arwan,
see on kord juba kokku lepitud.

Bruno (heidab ottomane pääle, paneb
õmale ühe figareti põlema). Ah, kui ar-

mas! — Ah, kui ütlemata mõnus! —
Noh siis... ja, kuhu meie siis seisma
jääme?

Dosa (naeratahes). Ühe tühja koha
juures.

Bruno. Oigupoolest! Kas teil kübi koht
käes on?

Dosa. Jaa, see on mul käes.

Bruno. Siis kirjutage. (Dixterib, kuna
esirüü langeb.) Mina arvan, paremaks
jaapanlaste kommete uueimist siit
lõpetada — ja kui ma järgmise päeva
hommikul kaunis-hilja üles ärkasin....

Kolmas waatus.Sefama Dekoratsioon.Lilled ja suur peigel on ära rääitud.)1. etendus.(Pahemat näht uskust tulewad)Bruno, Philipp, Amelie, Waldemar
ja Lisbeth.Bruno (eiimefena fise astudes, rõägib tagasi). Ja fii oleme fii kefkkohta juurde jälle tagasi jõudnud. Ringreis on lõpetatud.Amelie. Põepoolest, nüfugune fise-seade ühe poisimehe juures, jedari ole ma weel näinud.Lisbeth. Tore!Amelie. Teil ei puudu ka kõige-wähemgi ahi. Ja kõik nü maitserikkalt.Bruno. Pääajalikult minu õnija ifa töö.Amelie. Aga see kord, see piinlik puhkus...Bruno. Minu Stephani töö. (Lähel

meesterahvastega (tänapool) paremale
poole, pakub neile figarid.)

Lisbeth (Ameliga paremal pool es-
afet wõttes, poole häilega). Aga mis-
teie mulle unni rüütelite, poona Wink-
ler, — kui see tõsi on...

Amelie. Teie võite jeda uskuda

Lisbeth. Teie arwate jeda nõimalikkus,
et kaks inimest, ilma et nad abiellus-
oleksivad...

Amelie. Seda juhtub iga päew.

Lisbeth. Hirmus! (Tõmmale lähemale
nihutades.) Ja teie arwate, et ka meie
omad mehed, enne kui nad meid tund-
sivad... (väägivad jofistades edasi)

Waldemar (paremal pool es-
ja Philipile). Ja, lapsed, minu magus
naefukene niuskis-ila kaks-teenijat
tühjusest väljas ehk õigemini — ehä-
hä — kaks-teenijat wanaema, sest
nad on puruwanad ja koleinetud.

Ja nüüd on kõik korras.

Philipp. Ka mina olen rõõmus, et
meil need õimehed päewad seljataga

on. Nüüd võib meie juures elada, nüüd hakkab ma uute tingimistega ära harjuma. Kas tead, Bruno, meie kokkutulemine hiljuti oli liiga varajane. Meie olime saawalt reifitolme maha raputamised ja need häkilised üleminekud —

Waldemar. Armas Philipp, ja kõnelid nagu raamat.

Philipp. Mis-mina omal ajal asjade fiktiivsuse muudatuse harilikult nimetaksin, see nõuab pikemat edenemist, see peab oma aeg olema.

Bruno. Siis on nähtavasti need neli päewa, kuo meie üksteist ei näinud, innet fümmitanud.

Waldemar. See on juba õhus. Kui hiljuti fuit ära laskmine, ütlesin ma Lisbethile: 'Amor on amor; aga pane tähele, tulewal teifipäewal saab tore olema.' — Noh, ja kas sa ei märka, kuidas meie naefuused wabepääl selle õhuga ära on harjunud?

Philipp (tafasi häälega). Oma wahel

117.
õeldud, minu naefel oli alguses põh-
jatu hirm, et mina teie pärast tema
perekonna ära unustan. Aga kui
ta eila õhtu nägi, et sellest juttugi
ei ole... Ma olen jäl ka paar õige
armast inimest tundma õppinud.
Ma mängisin paar oma vana kom-
pofitšioni ette ja kõik julgustasivad
mind uuesti jälle tööle hakata.

Waldemar (järede). Mis ma sulle
ikka olen ütelnud? Ja sulle ka,
armas Bouno? Üliühiskunnist...

Bouno. Palun, jäta järele!

2. etendus.

Endised. Heinz; Toni.

Heinz (väliselt uksest tultes). Tere
ka! (Piretamine)

Bouno. Wüimaks ometi! Miks nii
hilja?

Toni. Wabandage, doktor - minu
mehekene pidi ufinasti tööd tegema
kuni sünnani

Heinz. Ja minu naefuke ei saanud
rüdessepanemiseega valmis.

Toni. Ah mine! ^{118.} Ei ole tõi!

Bruno. Meie ootafime ainult teid. (Kõlistab) Meie joome teid aias, kui teie jellega nõuno olete. Täna vihmaci tule, taewas on selge (Stephanile, kestuleb) Nõnda siis, Stephan, tee aias ja jook punkt kell kaheksa. - Weel midagi! - Öhtu el toob preilidenz käfikirja; ma tahaksin tema-ga paar sõna kõnelda; ütelge talle seda. (Stephan ära)

Philipp (on Amelie juurde läinud).
Ma olen julle nii tänulik, Amelie; mul on väga häa meel, et ja Bruno vastu nii lahke oled ja kõigiteiste vastu.

Amelie. Aga Philipp, see on iseenest mõista.

Bruno (aia poole näidates, kõwasti).

Kas ma tahan paluda?

Waldemar. Meie oleme walmis, wenna kene. Ehäha - kaunis pidu nõib algada.

(Kõik lähewad tahapoolle. Bruno,

Philipp, Amelie, Waldemar^{119.}, Heinz,
ära aedas. Sääl istutakse poolkõr-
tud lauda publikumile nähtavale.)

3. etendus.

Tõni. Lisbeth.

Tõni on Lisbethi kõrval ka tahapoole
läinud, jääb aga tee peal seisma. Kas
teate, proua Scholz, täna on teil
juuksed palju ilufamini seotud, kui
mineval korral.

Lisbeth. Arvate?

Tõni. Väga toredesti. Nõnda peak-
site neid ikka kandma.

Lisbeth. Seda tegi meiuus too-
tõdruks.

Tõni (imustades). Siit inimene?

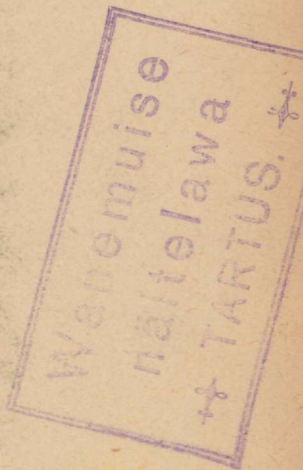
Lisbeth. Ja. - Aga ma soovitsin,
et mul kü ilufad juuksed oleksivad,
kui teil, proua Hagedorn.

Tõni. Pelegi neid hoopasti ka-
melitega.

Lisbeth. So? Kas see aitab?

Tõni. Suurepäraliselt.

Heinz (hüüab väljast). Tõni!

Tõni (vastates) ^{120.} Tulen kohe!
Lisbeth. Aga see värv, see tore värv!

Tõni. Kas see teile meeldib?

Lisbeth. Juretaolisti! (Koguni ilm-
jüütalt.) Kuidas võib ometi ütelda,
et see mitte loomulik ei ole!

Tõni (kibevile minnes). Kes seda on
ütelnud?

Lisbeth (kohkunult). Ah, ei keegi.
Ma arvasin ainult...

Tõni. Ei, ei, mulle teie ette puhkuda
ei saa! Ütelge mulle, kes seda on
ütelnud?

Lisbeth. Kui ma teile kinnitan...

Palun, tulge ometi ühes-aeda!

Tõni (teda ettepoole tõmmates). Enne
tahaksin ma teada, kes minu kohta
niisugust juttu ajab.

Lisbeth. Ah, mul on väga kahju, et
ma...

Waldemar (hüüab väljuft). Lisbeth!

Lisbeth. Kohe, Waldi! (Tõnile) Meie
ei või nüüd ometi kaemini... (tahab

Tahapoole minna)

Tõni (teda kimmi hoides ja ettepoole tõmmates). Proua Scholz, kes ütles, et minu juuksevärvi mitte loomulik ei ole?

Lisbeth. Armas proua Hagedorn, ma ei ole ju seda mitte filmapilku- gi uskunud.

Tõni. Aga kuulnud olete teie seda. Kelle käest olete teie seda kuulnud?

Lisbeth. Oh jumal, mina ei tahi öömeti mitte...

Tõni. Muidugi tohite teie. Ma hoian seda oma teada. Ma ei kõnele seda kellelegi dafi. Ainult teada tahak- sin ma seda.

Lisbeth. Teie lubate, et teie kellelegi sellest midagi ei ütlete?

Tõni. Mis teie siis öige minuft arvate?

Lisbeth. Et keegi midagi teada ei saa ka ju, kellesse asi puutub?

Tõni. See naesterahvas, ütlege parem! Niisugust justu ajal ikka ainult naesterahvas.

Lisbeth. Teie ei ^{122.} hakka tema pääle
riha kandma?

Toni. Ei, tõesti mitte.

Lisbeth. Teie lubate seda?

Toni. Jeejube, ja, ma luban seda.

Lisbeth. See oli proua Winkler.

Toni. Seda ma mõtlefin! See upjakas
kana!

Lisbeth (ruttu). Aga vististi mitte
halva mõttega.

Toni (ümberkõndides). Proua Winkler
vaata ometi - see jutustab inimestele,
et minu juukseid värvitud on!

Lisbeth (tema järel). Teie lubasite
mulle kindlasti....

Toni. See on see õige!

4. stendus.

Endised. Heinz.

Heinz (aiast, tehklaas käes). Toni,
kuhu ja jääb? Kas prouad teie
ei tahagi juna?

Lisbeth. Ja muidugi.

Toni. Kinge aegs, proua Scholz,
ma tulen kobe.

Lisbeth (tungivalt)¹²³. Teie andsite
mulle jona. (ära aedas
5. etendus.)

Toni. Heinz.

Heinz. Mis teie siis nii kanna sin
tegite?

Toni. Üks filmapilk, Heinz. Pane
ometi see rumal tafs-käest ära. (Wõtab
tasfi tema käest ära ja paneb kirjutuse
lauapääle)

Heinz. Mis ja siis tahad?

Toni. Sa tead, mul on hää jüda.
Ma ei võiks kärbselagi kurja teha.
Aga see läheb juba liiale.

Heinz. Kõnle selgemalt.

Toni. Winkleri poova on ütelnud,
et minu juuks värvitud on.

Heinz (maha istudes). Noh, ja
edasi?

Toni. Sa ei kuule riift hästi? Et
minu juuksed värvitud on, on
ta ütelnud!

Heinz. Siis jäta temale ometi see
lõbu. See on ju täiesti ükspuhas.

124.
Toni. Ükspuhas? Ei, mu armas,
minule ei ole see sugugi ükspuhas.
Ja kui see sulle ükspuhas on, siis
võib mul sinult ainult kahju olla.
Heinz. Toni, kuidas võib nüüsguuse
asjale ägedaks saada?

Toni. Lius tohib sinu näse kohta
kõnelda, mis tehetakse?

Heinz. Kui kunstnik, ei näe ma
jelles midagi ambaawawat. Ma
naatan selle pääle lihtsalt närwide
iluduse seisukohalt.

Toni. Kui keegi ümber latrab, mi-
nul olla warvitud juukseid?

Heinz. Hüümus on omesti ainult
jelles, kas nad hästi warvitud on.
Ja seda nad on.

Toni. No, see oleks —

Heinz. Minule näitufeks meeldivad
sinu juukseid niid palju rohkem, kui
siis, kui nad veel pruunid olivad.

Toni. Kas oled rait?!

Heinz. Sa näed, mul on rohkem vär-
wideft arusaamist, kui sa arwafid.

Tõni. Ja vähem julgust. Sest muidu
ei laheks ja oma naese kohta mitte
nõuvalt juttu ajada.

Heinz. Tõni, ja ei nõua ometi mitte
kõhelt, et ma selle pärast siin löbusat
tujurikkuma pean?

Tõni. Muidugi, kui ja sellega rahul
oled, et teised mind mõneks jooksi-
peavad. ...

Heinz. Kes seda teeb?

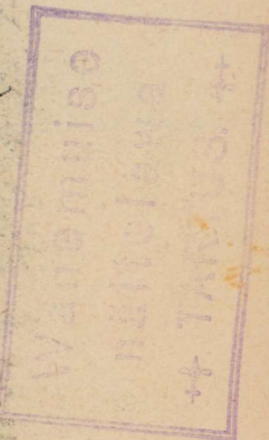
Tõni. Kui ja tahad, et needad meie
pääle üle ole vaatavad, sest et meil
raha ei ole. ...

Heinz. Tõni!

Tõni. Wõi on sul juba kabju, et ja
mind wõtjad? Tahaksid parem uhte
nõuvalt, kes nii ülespuhutult rää-
gid, nagu Winkleri oma? Wõid
ainult ütelda. Mul on kümme teist,
kes mind kobe wõtavad.

Heinz (ülestoustes). Naeruwäart!
Mina ei lahe kedagi sulle liiga
teha.

Tõni. Heinz, nüüd on paras juhtumi-

126.
ne! Kui ja nüüd mitte ei näita, et
meie juust niifama palju väärt oleme,
nagu see terve peha...

Heinz. Helde taevast, ma ei või
ometi tänada meie sõprusepidu...

Toni. Lucei punkt juua ülepea - kind
ei oleks mul üldse selle jaoks vaja
olnud; ma oleksin sellele larakadrile
juba ifegi näidanud. Aga ma lubasin
proua Scholzele, et ühelegi inimesele
jeda asja ei jutusta - ja mis ma lu-
banud olen, seda ma pean!

Heinz. Koh, mis pean siis tegema?

Toni. Sa lähed kõne Winkleri juurde ja
ütled temale, tema naene peab seda ta-
gasi võtma.

Heinz. Olgu. Aga sellega on ka asi otjas;
kas mõistad?

Toni. Ja. Ma pean ainult imeko pa-
nema, et ma mitte haigeks ei jää-
ma vihastajin nii hirmjasti.

Heinz. Mine aeda ja joo klaas teed.

Toni. Sellega ühes koos? Ei tule
mulle meeldegi. Ei, kui ma nõnda

rihastanud olen, juis ^{127.} peab mul tükk
aega rahu olema.

Heinz: Kah hää. (Näitab pare. poolt)
Mine sinna natukefeks jiske, jina
narriline! Ma räägin Toppiga ja
toon sulle auitapu. (Hüüab taha-
poolt) Tõps!

Tõni (paremale poole mimes). Niisugune
inimene! Ma jaan kindlasti haigeko.
Seda jaad ja oma sõpradest! (Paremale
poole iste arast)

Heinz (hüüab) Tõps!

Continuus.

Heinz, Philipp.

Philipp (usklele istuudis). Heinz? Mis
on? Täna on jinn tore! Kas pole tõsi?

Heinz: ja. - üheks filmapilguks,
Tõps.

Philipp (jiske tulles). Mis juis? - Aga,
anna andeko, meie olime praegu rikkis-
mul oleks väike palve jinnu vastu.

Heinz: üttele.

Philipp: Ah, vaevalt kõneväärt.

Aji püütub ainult sellesse, et sa minu

128.
meelehaäks. ühte minu naese
nõrkust taheli paneksi. Tema ei
taha seda mitte, kui fina mulle Tõps
ütled.

Heinz. Ma saan aru.

Philipp. Meie sõprade hulgas nii palju
kui ja tahad, aga tema kuuldes...

Heinz. Ma ei ütle tema kuuldes
enam Tõpsinule, Tõps.

Philipp. Ma tänan sind, vana
jõber.

Heinz. Mina sind ka. Seda kergem
on mul nüüd sinu käest sedafama
paluda.

Philipp. Sinul minu käest?

Heinz. Minu naesel on niisama üks
nõrkus. Tema ei jalli seda mitte häa-
meelega, kui tema seljataga midagi
halba tema kohta üteldakse.

Philipp (rahutult). Kes peaks...

Heinz. Mina ainult poolt ei oleks.
Sind jellepärast tulitanud. Aga naesed
on juured lapsed. Poarguse aja inime-
ne peab seda filmas pidama.

Philipp. Kes on sinu naese kohtami-
dagi ütelnud?

Heinz. Sinu naene.

Philipp. Ah, Jumala pärast? Kellele
jüis?

Heinz. Kihu naesele.

Philipp. Mis ta on ütelnud?

Heinz. Et Toni oma juukseid värwib.

Philipp. Ah, kui paha, kui paha!
Ja jaäl wõtakse naene selle pärast,
et kühistest asjadest lahti saada.

Heinz. Sellest wõid ja väga ruttu
lahki saada. Sa palud lihtsalt oma
naist, et ta sõnab tagasi wõtaks ja
kõik on jälle kõige paremas korras.

Philipp. Heinz, kuidas see minu
meelest on - et sina ja mina niisu-
guste asjade üle kõnelema peame...!

Heinz. Ära asja tragiliseks tee,
Tops! Nagu uuema aja inimene!
Waata selle asja pääle teaduslikult.

Philipp (kindlalt). Kui Amelie mi-
dagi selle pärast ütelnud on, jüis
wõtab ta oma sõnad tagasi.

Heinz. Tore! Seda teatan ma koha
Tonile (Läheb pak. poole)
Philipp (on tahapoole läinud, hüüab).
Amelie!

Heinz. Noh, see oleks siis korras. (avab
paremal pool as ukse ja räägib fiske.)
Noh, Toni... (paremale poole ette ära)

7. stendus.

Philipp. Amelie.

Amelie (aiast). Kas ja mind hüüdsid,
Philipp?

Philipp. Ja, Amelie.

Amelie. Mis siis herra Hagedoon
sinult tahtis? Ja kuo on tema
abikaasa?

Philipp. (~~Amelie~~), Ah, Amelie, siin on
üks väike piinlik lugu juhtunud.

Amelie. Ise?

Philipp. Ja nagu ma kahjuks arva-
ma pean, siin siin läbi.

Amelie. Minu siin läbi?

Philipp. Kas ja oled proua Scholzeile
ütelnud, et proua Hagedoon oma juuk-

leid värvib?

Amelie. Kas peeski asi õnigi?

Philipp. Ja muidugi. Proua Hage-
doon on seda kuulda saanud...

Amelie. Proua Scholzi käest?

Philipp. Arvatavasti.

Amelie. See on ju väga ilus! See on
ju imekena! Paar jona neljafilma
all ühe jinnu noorepõlvkonna naesle
- ju loobitakse kogu välja! Selle
vastu pean ettevalmistatud olema
- niisuguse alatu keelekandmise vastu!
Ei, seda ei oleks ma selle väikse kon-
na poolt mitte uskunud!

Philipp. Sul on ju õigus. See ei ol-
nud proua Scholzi poolt ilus...

Amelie. Jlus? Kuid õnnalt ja seda
ütled!

Philipp. See oli väga inetu. Aga
jüisgi - see ei rabadada sind!

Amelie. Ja, Philipp, mind ei saa
kõrsti rabadada, et ma jinnu ring-
kondades neid jannu jeltskondlike vä-
jakuse mõisteid arvan maksvat,

millega ma kodus harjunud olen
Philipp. Ma palun, ära jää ägedaks!
 Lase täiesti rahulikult...

Amelie. Aga mis saab jelle läbi muu
 tunnistuse? Et see feltskond niisama
 vähe minu kui sinu jaoks on.

Philipp. Amelie, kuidas võid sa...

Amelie. Ole ometi isene vastu otsekohene!
 Sina oled õrnatundeline, peenike
 inimene, ja oled häält perekonnast
 ja ainult valelugupidamisest pärast
 oma kodijõprade vastu ei taha ja
 järele anda, et nende muhtlasekonn-
 led sinu feltskondlikka tarvidusi ei
 täida.

Philipp. Sa eksid, Amelie, ja eksid
 kogunisti. Kui ja ainult waevaks-
 wõttaksid, neid tõrjaid inimesi lähemalt
 tundma õppida...

Amelie. Ma olen juba waevaks wõtnud,
 juba tunnistafid ja emist ifegi. Ma
 olen koguni sinu pärast enesele pähe
 kumpinud, et mul siin lõbus on. Aga
 võrdle ometi. tänast feltskonda silafega.

133.
Kas sul ehk oleks julgust herrat ja
prouat Hagedooni ehk herrat ja
prouat Scholzi omu Juliusgarihte
feltakonda viia, jelle täieliku kawa-
leriga?

Philipp. Noh, mis jellesse puutub - täie-
line kawaler on ka Bourno.

Amelie. Küiga täieline, nägu näib.

Selle toreda herra üle ei taha ma
nüüd kõnelema hakata. See on
mulle waewa küllalt maksumid, tema
küllusega külvatud poisimehe-
majasse tööriide tulla. Aga see on faaturid nä-
punäide...

Philipp. Mis sellest wälja peab tulema,
Amelie! Sa tead, mis need sõbrad mulle
on olnud, kakskümmend aastat aega.
Mina ripun nende küljes; mina ei saa
ilma nendeta elada. Ja pahandus
meie wahel, päälegi nüfusufel päewal
nagu täna, see oleks ju... Ah, kuidas
see asi mind äritab!

Amelie. Arwad ja, mind mitte?

Philipp. Siis oienda ta ära!

134.
Amelie. Kuidas ma seda võin?

Philipp. Kuidas pahanduse, mis sina
junnitanud oled, —

Amelie. Kes on pahanduse junnita-
nud, mina või proua Scholz?

Philipp. Üks tapukas. Kuidas sina jelle-
tad, et sa oma mõtlemata jõnu ka-
hetted...

Amelie. Philipp, on see võimalik?
Näidust kuulmata alandamist nõuad
sina minult — minult?!

Philipp. Seda pean ma tingimata
nõudma.

Amelie. Jumalaga, Philipp!

Philipp. Kuhu?

Amelie. Ma lähen koju.

Philipp. Amelie!

Amelie (ümberpöörates). Kuula minu
viimast sõna! Proua Scholz on südi-
tema üksi. Kuidas tahad, et mina
temaga ja teistega veel üksainus
kord kokku tuler, siis nõua tema
käest, et ta oma rumala lobisemise

jälle hääks- teeks.

Philipp. Ma lähen hulluks!

Amelie. Terra peab feletama, et ta minuft valesti aru on faanud; et mina niifugust asja ialgi ei ole ütelnud.

Philipp. Ja kui ta feada teeb, kas lubaad ja siis...

Amelie. Siis jäägu minu päraft kõik nõnda nagu enne.

Philipp (kindlasti). Seda peab ta tege- ma! See ei ole liiga palju nõutud!

Amelie. Sa võid mulle sõna faata.

Philipp. Sa lähed fellegi päraft?

Amelie. Siin ja rahu päraft. Wõi loed ja feada ifäraris- fündaks; et ma nende mõlemate prouadega ühes lauas istun, enne kui see toim theeklaafis- mööda on?

Philipp. Jumal, Jumal, kuidas pean ma sinu puudumift põhjendama?

Amelie. Ütle, mul hakkas pää hävitfelt valutama; et ma kodu läxfins- rohtu rötma. (Kätt offa ette)

136.
pannes.) Sellega ei waleta ja ka mitte.
Philipp. Ma saadan sulle Stephani,
nii pea kui meie asjaga walmis
oleme.

Amelie Hääd küll.

Philipp (teda uksest saates). Aga siis
tuled ja ka kobe tagasi!

Amelie ja ära aga unusta, Philipp.
Ka kõige suuremal enesalgamisel on
oma piir! (Paremat kätt tagast ära.)

Philipp (temale pool järele hüüdes). Ja
meie olime täna kõige paremas tujus!

8. etendus.

Philipp. Waldemar.

Waldemar (ilmub äraft uksest). Philipp,
armas Philipp, mis see siis peab tä-
hendama? Üks teie järele poeb ära!
Alguses olime seitsekesi ja nüüd is-
kume mina ja Lisbeth Brunoga
üksi wäljas. Ohaha - see on wist
kõige suurem seltskonna mäng?

Philipp. Tule õige siis, Waldemar!

Waldemar (sisse tulles). Pagarapihlas,
kust teie olite? Minul on ametlik

137.
kohus teid juurult ehk clawalt sinna
wina. Kus Heinz ja tema naene on?

Philipp (näitab par poole). Saäl sees.

Waldemar. Mis ja ütled? Kui
sündmata! Ja kus sinu naene on?

Philipp. Ah Waldemar!

Waldemar. Mispärast ja nii fudant:
lohestawalt ohkad, wana jober?

Philipp. Et jeda weel jletama peab!
Mul on päris häbi...

Waldemar. Sa teed mind unõist hinnu-
lifeks.

Philipp (eneft wõitu suades). Walde-
mar, minu naene on sinu naesle
Heinzi naese üle märkuse teinud...

Waldemar. Warwitus junkste pä-
rast?

Philipp. Kuidas ja jeda tead?

Waldemar. Lisbeth rääkis mulle
jellest juba. Ja, see Toni! Paganat
tragi naesterahwas!

Philipp. Sinu naene on jeda Heinzi
(naes), naesle ära jutustanud.

Waldemar. Minu naene talleke?

138.
Philipp. Selle üle on Heinzi naene
väga vihane ja minu naene niifamati.
Waldemar (istudes). Ma jaan raba-
duse!

Philipp. See on niid finu teha...

Waldemar. Paganä pihka, Philipp,
mis niid teha? Kuidas jeda Bouno
est ära varjata?

Philipp. Sina oled ju mees, kes tervele
loole lõppu võib teha.

Waldemar. Hämmulega.

Philipp. Sina naefel on tarwis ainult
Heinzi naefele ütelda, et ta valesti
on kuulnud...

Waldemar (ülestõustes). Ülitore!

Philipp. Kas ja arwad, et ta jeda teeb?

Waldemar. Minu Lisbeth? Kui ma
teda palun? Sa ei tunne minu Lisbethi.

Philipp (kergemalt). Ah Waldemar,
kui karmulik ma sulle olen!

Waldemar. Võta hääks! See on ifeene
jelt mõista.

Philipp. Kui ja teaksid, kuidas ju
minu rõhus!

Waldemar. Pääpüsti, Philipp!
Kind ette! See aetaxf joonde.

J. etendus.
õudised. Lisbeth.

Lisbeth (uiaft). Aga Waldi, kas
ma dooktori herraga weel kauem aias
pean istuma?

Waldemar. Armas Lisbeth, minna...

Lisbeth. Sa läksid ju ainult teistele
järele - ja nüüd ei tule ja is ka
mitte tagasi.

Waldemar. Saada weel farnane
pois wälja - ehähä!

Lisbeth. Doktori herra Martens
on praegu päris üksi.

Philipp. Ma lähen temale jeltaks.

Lisbeth. Ja meie?

Waldemar. Üheks filmapilguks,
nü inglise!

Philipp (kafa Waldemariile). Ma
karaksin nü peakui võimalik teada
fanda...

Waldemar. Null komma wüe minuti
pärast. (Philipp ära aeda.)

Waldemar. Lisbeth.

Lisbeth. Jätad mind niiviisi kimpu, Waldi! Ma ei teadnud, mis ma doktoriga rääkima pidin. Enne see fuur rääkimine teie sõprusepidust ja niid.

Waldemar. Kallike, ja armastad mind üle kõige ilmas, eks ole?

Lisbeth (temale kirglikelt kaela hakan-tes). Waldi!

Waldemar. Ja mina armastan sind ka üle kõige.

Lisbeth (rõõmsalt). Seda ei ole ja mulle armuugi enam ütelnud!

Waldemar. Siis kuule, ja pead mulle väikest meelehääd tegema.

Lisbeth. Ma teen sulle kõik, mis sa tahad!

Waldemar. Sa oled prona Hagedorni-le tema juurde lugu kõnlenud.

Lisbeth (väga kokkumull, ruttu). Waldi, kust sina seda tead?

Waldemar. Ta on seda oma mehele ütelnud ja see...

Lisbeth (rihaleks faades). O, see on kuulmata! See on alatu!

Waldemar. Aga, kullakene, mõtle ometi...

Lisbeth (Kasrara kirega). Ma ei tahtnud talle seda juugugi ütelda.

Ta ei jätnud aga järele; ta meelitas seda minu käest välja. Ja ainult siis, kui ta lubanud oli, mitte ühelegi inimsele sellest midagi lausuda.

See on pettus, Waldi, see on sõnamurdmine. Seda ei falki ma mitte. Sina pead teda vastutusele võtma. Sina pead...

Waldemar. Aga ole ometi mõistlik, jüdamekene!

Lisbeth. Mõistlik? Kas ma siis mõistmata olen, Waldi? Kas sa tahad sellega ütelda, et mina mõistmata olen?

Waldemar. Laps, laps, kui sina ka pääle hakkad...

Lisbeth. Mina ka?! Need teised kaks on küll wiist juba tublisti minu üle

142.
Kult kuletanud? Ja minu jõbrad pea-
wad minu kohta arwana, et ma
keelekandja olen! Minu juud peab
see olema, kui proua Winkleril kui
keel on ja kui proua Hagidoon
mitte juud pidada ei jona? Waldis
enne kui ja seda lubad...

Waldemar. Seda ei luba ma ialgi!
Sul ei ole ka muud tarwis, kui ainult
tunnistada, et see minu poolt ettevaatamata oli...

Lisbeth. Ettevaatamata? Mina olen
maal üles kasvanud, waldi; papa ja
mamma juures tohtifin ma kõnilda
nagu ma tohtifin. Siin juures tohtifin
ma seda alguses ka. Ja kui ja mulle
mitte palanud ei oleks, et ma find
wii wõhiwõõra inimelega jagama
pean...

Waldemar. Aga...

Lisbeth. Mis need mulle korda läbewad?
Mis on mul nendega tegemist?

Waldemar. Minu armas...

Lisbeth. Ära nimeta mind armfaks!

Nõnda oled ja enne mind juba teisi
nimetanud! Ja mispugusid veel!

Ka nendega pean ma siin jagama,
ja seda oled ja minu eest ka falanud.

Waldemar. Kuidas sulle siis nüüd
mispuugusid arjad pähe tulewad?

Lisbeth. Lest et ja mind petnud oled,
Waldi! - ja, petnud! Ja wandusid
mulle, et sul ilmas pääle minu mida =
gi ei ole. Ja minu wänematele
wandusid ja seda ka

Waldemar. Aga...

Lisbeth. Ja papa wandus, et ta sul
kaela kahekorra kaänab, kui ja
mind mitte õnnelikuks ei tee.

Waldemar. Kas ma seda siis ei tee?

Lisbeth. Ei, Waldi, kui ja mind
naturaenegi veel armastaksid, siis
ei laleks ja mind mitte nõndawiisi
haawata; siis kaitleksid ja mind;
siis wõtaksid ja proua Hagedorni
käpile, hrr herra Hagedorni... Aga
ma tean seda - ja ei armastamind
enam.

144
Waldemar. Lisbeth, armas Lisbeth!
Lisbeth. Ah, ma olen nii õnnetu!
Ma... (Wiskab emmalt es ottomane
pääle ja hakkab kramplikult nuuskuma)

Waldemar nõuuta). Armuline taewas!
Lisbeth, Kallike, Kasfike, talleke - ma
teen ju kõik! - wõta ometi meel pähe!
jäd ometi rahulikuso!

Lisbeth (ägedasti, waigi nuuskudes). Ma
lähen ära!

Waldemar (joonseb lüua juurde, walub
kararimist wett taskurätiku pääle ja
niigutab sellega tema otsaest ja meel-
kohtafid). Tee siiskord... Kuni keegi
tuleb... Ma ei tea siiskord... (Lootu-
jeta) Lisbeth, kuulid ja mind, mu
ingel...

Lisbeth. Ma tahan ära minna!

Waldemar. Sa oled ju koguni riles-
aritatus. Sedawiigi ei wõi ja ometi...
Pahad sa, et find siin niiski nähtak-
se? (Pahemalt poole tähendades) Mine
wähemalt siina siisk, kuni aritus
mööda läheb! Siina heidad ja paariks:

145.
minutiks puhkama, ja minna lähem jelle
rahe fees. - (kuib teda õrnalt vägifi äras
Lisbeth. Ma lähem mamma juurde
(Mõlemad pah. poole äras

11. etendus.

Heinz. (Kõhe päiale jelle) Waldemar.

Heinz (ilmus espool par. kätt usfel, waatab
tagafi, vägib tagafi). Näd ei ole enam
fiin, Toni. Oota rahe! Waatame mine
järel, kuidas jänes jookseb. (Paneb usfel
kinni)

Waldemar (ilmus pah. kätt usfel, kõneleb
tagafi). Ja, muidugi, mu inglise! Kõik,
mis jaltahad, kõik! Nüüd on ful juba
parem, eks ole? Ole aga rahulikult
maas. Ma tulen jälle kõhe fiinu juurde
tagafi. (Paneb usfel kinni)

Heinz. Mis siis fiin juhtunud on?

Waldemar (poorab ennast ümber). Heinz,
armas Heinz - fiinu naene on mulle
aga tore da jupi keetnud!

Heinz. Minu naene? Luba ometi...

Waldemar. Lisbeth on temale midagi
ufaldanud, mis palad usese pidanud jääma...

146.
Heinz. Mis?! juba jälle see lugu? Ei,
kas tead, Kihu, see läheb juba liiga
lolliko!

Waldemar. Mis mina sinna parata
voin? Lisbeth on jälle taas pool furnid.

Heinz. Toni sinnes kolmveerandfurnid.

Waldemar. Aga nemmas, kui sinu
naene juud oleks pidanud...

Heinz. Sinu oma oleks pidanud juud
pidama!

Waldemar. Aga sinu naene oli oma
sonaga unnaft kohustanud...

Heinz. Helder, nüüd peab Toni rüümas
võel see patuoinas olema!

Waldemar. Heinz, saa smeti aru...

Heinz. Säl ei ole midagi aru saada.
Kui teie arvate, et ma Toni vastu
mitte niisama juuget lugupidamist ei
noua, jett et tema mitte nii kõrges
koolis ei ole käinud...

Waldemar. Tõnt võtku, niisugune
kahlustamine! - Heinz, kuidas
sa unnaft võid nii üles äspitada lasta?
Heinz. Sina oled unnaft üles äspitada

147.
lasknud! jina, tuhalabidakangelane!
Waldemar. Tuhalabidakangelane -
je on liig - je on rohkem kui liig! -
Siis tahaksin ma ometi teada, kumb
meist juures tuhalabidakangelane
on!

Heinz. Kihu, mul on paks nahk;
aga kui liiga hulluks läheb...

12. etendus.

Esimesed. Philipp.

Philipp (aiast). Noh, Waldemar, kuidas
on?

Waldemar Hüüsi Heinzikäest!

Philipp. Aga ja lubasid ometi... Lõbraad,
misjuguine sefukord! Ma kükitan
jääb väljas Bruno juures ja räägin
terraga kramplikult kõiksugustest
tühistest asjadest. Selle juures märkasin
ma tema pilkavaft näöft, et tal am-
muigi juba hais ninas oli ja nüüd on
ta jälle päris üksi - meie peremes,
meie piduperemes!

Heinz. Hode!

Waldemar jookseb pah. poolenurke

juurde, kuulata des^{148.} Tapa!

Philipp. Mis on?

Waldemar. Minu meelest oli, nagu
oleks Lisbeth mind hüüdnud.

Heinz. Kas sinu naene onra jõnad
tagasi võttis, Topp?

Philipp. Ei, seda ei olnud ju enam
tarwis.

Heinz. Missäraft?

Philipp. Seft et Waldemari naene
seletada tahtis, et ta walesti kuulnud on.

Waldemar (tagasi tuller). Sinna
wõib ainult seletada, et tal õigus oli,
Heinzi naese käest juupidamist oodata.

Heinz. Kuule, Topp, Kas sinu naene
julle ütlemata oleks jätnud, kui teda
haawatud oleks?

Philipp. Haawatud! Noh, see jõna on
omehi liiga järsk!

Waldemar. Ja, armas Philipp, seda
ei saa salata: sinu naene on meile
jelle supe ketrus!

Philipp. Mina palun teid tungiwalt,
istte minna naeme m. l. 19. d.

149.
Jiin; temarci saa ennaft kaitsta.

Heinz. Aga oma sõnad oleks ta võinud tagasi võtta.

Philipp. Ma ütlesin ju sulle; ja, mu Josefand, mis sellest välja peab tulema? Kas meie oleme kakskümmend aastat läbi saanud, või mitte? Ja nüüd peame nüfuguse asja pärast üksteisega karvu minema!

Heinz. Karvu? Kas see mõni pilge minu naese kohta peab olema?

Philipp. See oleks ju kuulmata, kui meie nüfuguse väikse asja, nüfuguste tühiste rumaluste läbi... võtke ometi meel pähe! Tehke oma naestele selgeks, mis kaalu pääl seisab!

Heinz. Kalka fina aga omaga pääle!

Philipp. Annelie on praegu väga äritatud...

Waldemar ja Lisbeth?

Heinz. Ja Tõni?

Philipp. Ah, juuda pärast, jio oleks küll kõige parem...

13. etendus.

Endised Bruno.

(Eelaste jookful hakkab öhtu hämarus, Bruno juba viimaste sõnade ajal nähtaval, tuleb aiaft). Kas ma eksitan, lapsed?

(Piinlik rabe aeg) Mina elan fääli aias küll õige tafaft, vaikset elu, maitseten looduse pühalikku vaikust; aga sellelgi äraft ei võinud ma teifiti, kui rahutuks minna oma rõõraste kaotjini meku üle.

Waldemar (hunnitult lõbufalt). Bruno, armas Bruno - chähä - meie rääkijime ainult...

Bruno. Usna tõsifelt, minu armfää, sellel peidumängul ei ole ühtegi kõlblist põhjall. Ma ei või kuidagi kaevmini süntat pempäädmängida. Minu rohelisesse üksildusesse tungijivad häälid - häälid, mida ma puhtalt lõpousepidu siifukohalt mitte hästi seletada ei mõista.

Philipp. Kuja, sul on kahjuks õigus. Meie oleme - ilma et teaks kuidas -

101
ühe rasti ku se kelduse jise fakkunud...

Bruno. Ksi püütub müidugi mõtete
lahkuminekuse teie naeste vahel?

Philipp. Kuidas nõnda müidugi?
jätta ometise pilkavtoon!

Heinz. Kui Tõppi naene mitte minu
omari seks-aruustanud...

Philipp. Kui Waldemari naene seda
mitte edasi ei seks-jutustanud...

Waldemar. Kui Heinzi naene seda
mitte kobe oma mehele ei seks-kae-
banud...

Philipp. Kui see mitte sellest tähtsat
asja ei seks-teinud...

Heinz. Luba, luba...

Bruno. Kullakehed, nüüd lubage
mulle ka kord jona. Kui teie seda
mööpõuse muinasloolift kohta
fojaväljaks tahate munita, siis on
mul jonake kaasa rääkida. Kui
teie äga poolest jaadik veel needjamaad
olete, nagu teie olite, siis andke ükstei-
sele filmapilt kätt, looge oma naesed
jüaja...

152.
Waldemar. Nagu läheko-see nufanna
üks, kaks, kolm...

Bruno. Wõi kardate teie, teie kangela-
jed?

Heinz. Naeruväärt!

Bruno. Wõi tahate mind parem tules-
se jaata? Mul on julgust. Mina olen
juba päälegi fundinud erapooletu. Kus-
juis-teie naised on? Ma pakun emast
rahuingliks paluniofaga.

Heinz. See on meie asi, Knorz.

Bruno. Seda parem. Kga mispäraft
teie juis-wiivitate, oma mõju, ehk häda
korral autoriteeti tarvitamast?

Philipp. Ah, mis fina jellest tead!

Heinz. Knorz, fina väigid nagu
pime värvi üle.

Waldemar. Sinaci ole mitte naife-
mees.

Bruno. Jumalale kiitus ja tänu!

Philipp. Bruno, see lähed liiale!

Heinz. Tahad ja jellega waft ütelda,

Knorz...

Bruno (jüdantäiega). Ah, ma ei

153.
ütle midagi, mis teie mitte ei tea!

Waldemar. Siind matamat filmi-
pilku ei võinud ja oma abieluvaenu-
liste naljade jaoks mitte wälja wälida.

Keinz. Kuu ja mitte jeda asjaku fil-
mas pidada ei taha, et sinu sõbra
müüd naefimehed on...

Bruno. Jeda peate teie juba küllalt
filmis pidama.

Philipp. Sinul ei ole kunagi kohufe-
tundmist olnud, Bruno.

Bruno. Oho?

Philipp. Sellepärast ei aima ju mitte
abielu kõlblist juurult.

Waldemar. Sina oled üks kornblufe-
pölgaja!

Bruno. Ja teie olete korid!

Waldemar. Meil on jeda ja sinul
ei ole jeda mitte.

Bruno. Pagan wõtku, jeda pean ma
enesele omas majas ütelda hakkama!
Kas meie selle tarwis tänase päewa
häda ja waewaga, higistamisega ja
awastamisega omale wabaks tegime?

Kas föögilaud ¹⁵⁴ felleks-pedulikult kas-
tud on?

Heinz. Mul on ifu ära läinud.

Philipp. Bruno, felleft ja pead omati
aru saama, et fana roõmfa koosole-
mife pääle mõelda ei saa!

Bruno. Nagu teie soovite. Aga nüüd
ei liiguta ma nappugi föbraliku
õhtu toimepanemifeks! (Ystub kirju-
tufelana juurde)

Heinz. Mina veel õieti mitte!

Bruno. Niifugune föprus võib pörguse
minema!

Philipp. Koigepäält pean ma oma
naefe juurde minema.

Waldemar. Mina pean Lisbethi
juurde minema...

Heinz. Ja mina wiiu Toni kodu-
läbi teife tou.

Bruno. Ylus!

Heinz, Philipp, Waldemar (Korraga)
Hääd õhtut!

Bruno. Wõtku teid pagan!

(Waldemar pah. poole ära; Heinz

paremale poole ette ja ¹⁵⁵ Philipp paar poole
kaha äras)

Heinz (keerab veel kord tagasi, ilma
et Bruno poole waataksgi, rötab ühe
figari ja läheb jüis jälle ära.)

14. etendus.

Bruno. Waldemar.

Bruno (trummeldab vastu kirjutuse
laudaj.)

Waldemar (pistab pää pah. poolt
usse wabelt figari). Bruno.

Bruno. Mis tarwis?

Waldemar. Lisbeth on veel wäga
nõrk. Paris tofime närwikoog.

Bruno. Kahetjen offerkoheselt.

Waldemar. Sul ei ole omuti midagi
jelle vastu, kui ma teda jüin veel
nature puhata lufen?

Bruno. Mitte kõigewähematgi.

Waldemar (kaob ära, pistab jälle
kõhe pää wälja). Sa wõiksid temale
pärast paar lahket jona...

Bruno. Hämelega.

Waldemar. Kui jüaga tema terwi =

Jele kahju ei tee. ¹⁰ (Kaob äras)

15. etendus.

Bruno. Dora.

(Läheb järjeft pimedamaks.)

Bruno (wahib natuke aega enese ette, ohkab sügawasti). (Koputatakse). (Tõuseb üles, pahaselt.) Lapse!

Dora (wähimiseft ukseft, käfikirjade mapega). Tere õhtuft, doktorii herra!

Bruno (läheb temale dawalt wastu). Jumalale tänu! Ma näen jälle ühte wallalift inimeft!

Dora (paneel mape kirjutufe laua pääle).

Siin. Koik on walms. (Ümber waadates, imestades.) Kas teie külalised weel siin ei ole? Täna on ju teie juures jõupruueõhtu.

Bruno. Meie jõupruueõhtu, isana õige suur hämarus.

Dora. Kuidas?

Bruno. Teie seisate siin sojawaäljal, herra Lenz. Haawatud on juba ära koristatud. (Pahemale poole näidates.) Kinnult jälle kõrwaltoas on weel üks wälja-

laattaret.

Dora. Ma olen ju ikka ütelnud:
need mehed...!

Bruno. Ei, need naefed!

Dora. Mehed!

Bruno. Naefed ja mehed. Tänaft päewa
olen ma ootanud, tema üle kõigil en-
distel õhtatel rõõmustanud, kus ma
minu sõprade tagahtulekuft hooli-
mata üksi istusin. Ja nüüd olen ma
täna õhtu jälle üksi, ja hõnne ja
üle hõnne - õige kofutaw tulewiku-
lootus!

Dora. See ei ole veel kõige pahem,
herra doktor.

Bruno. Naja; teie ei teagi teifiti
arwata. Aga mina! Ja kui teil
valida oleks, siis valiksite teie ka
igatahes parem... (Elawalt) Preili
Lenz, mulle tuleb häkitfelt üks mõte,
üks tore mõte! Aga teie ei pea
minu pääle mitte pahafeks jaama

Dora. Pahafeks - mis pärast?

Bruno. Teie ei saa mitte pahafeks?

158.
Teie ei ole ju mitte vilistlane, mis?
Dora. Ma loodan.

Bruno. Ja teie ei soovi ka mitte, et
ma täna õhtu parandamata kurva-
meelfusesse fathun?

Dora. Mitte sugugi.

Bruno. Nõnda ju! Mul on peitsme
nimelise jaoks õhtulaua kaetud. Seda
ei või ma uski milgi tingimisel ära
jätta. Aidake mind natuke olge
minu külaline. (Dora vaikib) Kas
tabate? — Oh häda, nüüd olete teie
minu pääle ometi pahane!

Dora (ennast kogudes). Pahane — ei. Aga
seda... seda ei või ma mitte.

Bruno. Ja mispärast mitte?

Dora. Seda ei luba minu amet mitte,
doktorihevo.

Bruno. Tühi kõik! Teie teate väga
hästi, et teie minule rohkem olete,
kui mõni kogemata jüa juhtunud
kürkirjutaja. Teie ja mina — meie ole-
me jöbraks saanud. Teie olete minu
jober Lenz. Mispärast ei või ma

159
Jõprusepidu niifama hästi teiega pu-
hitteha, kui teistega? Mis päraft mitte
tuhatkorda paremini, kui nende ar-
gade, pahurate abielu-orjadega?

Dora. See ei lähe mitte.

Bruno. Kas olite teie minu jõber?

Dora. Just selle päraft, et ma teie jõber
olen...

Bruno. Ainuke, kelle pääle ma veel
loota võin. Ma nägin teid jät päeval
esimest korda, kus ma teifi ära kas-
tama hakkasin. Oli niifama wide-
riku aeg nagu praegu. Ainult paar
lühikest kuud on jellest mööda, aga
mul on juba raske uskuda, et meie
kord tutvad ei ole olnud.

Dora. Ja teie olite jiti nii umbusklik

Bruno. Teie olite jeda ka. Wõi olite
teie jeda veel praeguigi?

Dora. Ei.

Bruno. Mis jummis siis teid jeda
juurt oõõnu mulle keelamast?

Dora. Ma keelan jeda ka emele.

Bruno. Näete nüüd, näete nüüd!

Dora. Ja siisgi...

Bruno. Ja siisgi tahate teie meid mõ-
lemaid ümberlüpetada! Teie omas-
toakese-petroleumi-lambi juures, ja
mina seitsme inimesele kaetud laua-
es! On jelleks mõistlik põhjus olemas?
Kõmbe köidikus ei või need ometi
olla! Teie olete ju iseseisew inimene,
iseiseisew ka oma tundmustes ja tegu-
wüis.

Dora. See kõik on õige, doktor
herra - ja ometi ka mitte õige. Hääd
põhjused ei aita siin; siin tähendab
palju, mille küljes riputakse - puikle
wastu nii palju kui tahad.

Bruno. Näitufeks?

Dora. Näitufeks, ma oleksin kimbus,
mislugust nägu ma tulewikus teie
teenri es tegeema peatsin

Bruno (naerdes). Stephanies?

Dora. Ja kui ma mõlten, kuidas ta
waft jelle üle kõnelda waiks....

Bruno. Stephan waikib kui haud.

Dora (ruttes). Seda ei oleks teie nüüd mitte

ütlema pidanud, doktor^{16!} herra.

Bruno. Kuidas?

Dora. Teie ei oleks mulle mitte meelde
tuletama pidanud, mis Stephan juba
kõik vaikimisega varjanud on.

Bruno (temale mõlemad käed ulatades,
õige südamlikult). Nende mälestuste
pärast ei ole minu jaoksal lenzil mitte
tarvis-karta.

Dora. Teil on õigus.

Bruno. Ja teie jäate?

Dora. Ja.

16. stendus.

Ervidifid. Waldemar. (Lis) Lisbeth.

Waldemar (pistab päa pah. poolt usse
wahelt välja). Bruno!

Bruno. Kes jäl on? - Ah jina!

Waldemar. Lisbeth on nüüd niikaugele
toibunud...

Bruno. Rõõmustab mind.

Waldemar. Kas ja tahad temale nüüd
paar lahket sõna...

Bruno. Ja muidugi.

Waldemar. Ma toon ta jia. (Kaob ära)

162.
Bruno (Dorale). Wälja luatjarutt
(Märgätes, et Dora araseda tahab
minna) Fluhu teie tahate minna?
Jääge jia. Keiratufeks, kui waft
kojahimmu teile tagasi peaks tulema.

Dora (jäüb isna tagapool siisma).
Waldemar (tuleb Lisbethiga pahemalt
poolt, hoolitsetes). Toeta emmaft, jüdamet
keni! - So! -

Bruno (Lisbethile washu minnes). Armu
line proua - ma kuulfin kahjuks -

Lisbeth (nõrgalt). Mina olen füüta,
doxtori herra - päris füüta!

Bruno. Kes jelle juures kahtleb?

Lisbeth. Mina ei ole keelepeksja!

Bruno. Ma arvan teid.

Lisbeth. Mispäraft jutustab proua
Winkler mille jeda, mille eift ta mitte
rastutada ei wõi?

Bruno. Meie tahame teie aruko arwa-
ta: lappelikust meileft.

Lisbeth (jälle kirglikelt). Ei, doxtori
herra, kui teie jeda minneft lappelikust
peate...

Waldemar. Lappuke, ära ärita emmaft jälle!

Lisbeth. Waldi, kui doktoriherra teaks, mis see lappelik naene tema kohta ütles...

Bruno. Minu kohta?

Waldemar (Kartlikult). Lisbeth, tee mulle jeda meelehääd...

Bruno (naurdes). Lapse olla, Waldemari Winkleri proua arwainised rõiwad minule ainult nalja teha.

Lisbeth. Peie majas ei mõida naesterahwad mitte läbi käia...

Bruno. Ah see see oli!

Waldemar. Lisbeth! (püüab teda ära rõia)

Lisbeth (peaaegu nuttes). Siit et terve päew otja üks noor naesterahwas juin olla.

Waldemar (mult heites). Paganapihta!

Bruno (raewaga emmaft taltputades).

Jgatabes, armuline proua, see ei ole mitte lappelik.

Lisbeth (Bruna Waldemar teda ära tassib). Ja see naesterahwas, doktoriherra

167.
herra, see julge teendaba, et mina
kulekantsja olen! Mina olen maal
ileks kasvanud! Mina ei ole füüdi!
Waldemar. Tule kodu! (Pägafi pöörat
tes, paludes.) Bruno - ma palun find -
jumala päraft...

Bruno. Ole mureta!

(Waldemar ja Disbeth ära.)

Vf. stendus.

Bruno. Dora. (Päraft) Stephan.

Dora (tuleb ettepoole). Ka mina palun
teid tungimalt, jelles asjas mitte midagi
ette võtta.

Bruno (rihahelt). Meie faame näha!

Dora. Meie jõruse päraft!

Bruno. Kui ma oleksin aimata võinud,
armas jõber, et teie minu juures niisu -
gufid asju kumalda fute...

Dora (kibedalt). Selle vastu peab mee -
tasoline ikka valmis olema.

Bruno. Olatu!

Dora (temale näht ulatades). Palju
tänu!

Bruno. Tüie lähete?

165.
Dora. Kas tii veel tahate, et ma
jään?

Bruno (väitu saades). Ma ei tohi seda
enam tahta - Tii pärast ei tohi ma
seda mitte.

Dora. Elage hästi!

Bruno. Kga homme vara - homme
vara..

Dora. Ma... ma ei tea veel mitte.
(Rutlu ära)

Bruno (temale järel hüüdes). Preili
Dora! Preili Dora! (Pöörab ümber.)
Kafee mööda! Kafee! - (Wihaga)
Saatanapihta! - (Jookseb wälimise
ukse juurde, hüüab wälja) Stephan,
minu kübar! Stephan, minu kepp! -
(Jookseb pah. poole)

Stephan (tuleb kübara ja kepiiga, pöö-
rab fiske tülles elektrivalgustusse lahti,
joo Bruno järel)

Bruno (pöörab ennaft ümber, wõtab tema
käest kübara ja kepi, wihafelt). Ma lä-
hen wöörastemajasse!

Stephan. Arwajin koke, doktori heerra.

166.
Bruno (karjub talle näkku). Teit ei ole
midagi arvata! Mitte midagi!
Kas juate aru? (Lööb kübara juba
metäiega pähe.) Kurat ja põrgu!
(Purttab wälja.)

Stephan (ka äritatud, sellel sama too-
niga korrates). Kurat ja põrgu!
(Desruis.)

Neljas waatus.

Kõitelawa endine.

Hele hommik.

1. stendus.

Bruno. (Lis) Stephan.

Bruno (koduses kuuks, näeb vähemaga-
nud wälja, käib edasi, tagasi, ohkab
pahaselt, katjub mitu korda otsestilt).

Stephan (tuleb wälimiseft usseft siiski,
jäab oodates siisma, siis arglikult).
Herra doktor...

167.
Bruno (kõnnib edasi, ilma et ta Stephani
tähele paneks).

Stephan (sammu stepooli astudes).

Kas herra doktor ei taha mitte
hommikut juua?

Bruno (pahafelt). Ei!

Stephan. Kell on juba kolmveerand
kümme.

Bruno. Mina ei joo hommikut.

Stephan. Käfete ehk arsti tuma?

Bruno. Lollus!

Stephan. Herra doktor näewad päris
haige wälja.

Bruno. Ma olen hirmus terve.

Stephan. Herra doktor on täna
kell kuus üles tõusnud. Seda ei ole
jälle kaheteistkümme aasta jookkul,
kus mul aam on herra doktorit tee-
nida, mitte ette tulnud.

Bruno. See ei punku teise!

Stephan. Palun wabandada, - aga
kui herra doktor, Jumal hoidku, hai-
geks jääwad -

Bruno. Siis luban ma teile mind põetada.

168.
Stephan. See ep see ju on. Ma ei ten
mitte, kui kana mul veel aua faab
olema...

Bruno (jasma jädes). Mis see peab
tähendama?

Stephan. Left kui ma enam midagi
mõteldagi ei tohi...

Bruno. Ah, lollus!

Stephan. Ja üldi on küll parem...

Bruno. Mis on parem?

Stephan. Jümine hakkab wanaks
minema, herra doktor. Oled omale
nature raha kogunud. Olex-hinne
isefisraks faada...

Bruno. Stephan, teie mõllete minu
juurest ära minna?

Stephan (venitades). Ja, nõnda see
peab küll tulema.

Bruno. Ja mis päraft?

Stephan. Kui herra doktor lah-
kisti rabandawad - ma tahan
naift wotta.

Bruno. Mis? Püüka? - See on
juurepäraline - ja hommiku wara

tühja kogu päält ¹⁶⁹ - Siis teie ka? -

Wanadus ei kaitse rumaluste eest!

Hää küll, hää küll! Ka Jügi Koo-
tus ei tapa mind veel ära. Mulle

jääb ju wabemalt veel köögitiidruk

Stephan (piinlikult naeratades). Köögi-
tiidruk? Ei, wabandage, see tuleb
küll ühes.

Bruno. Kuidas nõnda?

Stephan. Sedap ma wotta tahangi.

Bruno (nagu pilwedeft kukkunuud).

Püha jüri!

Stephan. Meie tahame üheskoos üht
wöörastemaja awada ja kui siis
herra doktor mõnikord meile jda
ann üles näidata tahab...

Bruno. Nüüd tehke aga ruttu, et
minema faate!...

Stephan (ära).

2. etendus.

Bruno. (Siis) Philipp.

Bruno (käib turtfudes dafi tagasi).

See on aga... (Läheb kirjutuse laua
juurde, wõtab dora poolt toodud käsi-

170.
kirja mapeft, lehitseb seda, kuna
mõtted mujal on, viskab selle siis äge-
dalt lava päale tagasi.

Philipp (tuleb väga rõhutatud meeleolus
välimiseft uskest). Tere hommikust,
Bruno!

Bruno (pahafelt). Tere!

Philipp. Tean ma julle kirjeldama,
kuidas minu kiri minu päale mõjus?

Bruno. Ei ole tarwis.

Philipp. Mul oli ilma felle tagi unesta
öö.

Bruno. Mul ka.

Philipp. Minu naefel ka. Ja kohe
üles tõustes see uus pomm.

Bruno. Ma ei soovinud julle seda kinki-
da. Nii punktub ühe kolmanda ifiku
häaspe nimesse, kes ennaft ise mitte
kaitsta ei saa.

Philipp. Ah Bruno, kui ja teaksid,
mis juukses meeleolus ma olen... Kuidas
see kõik minu kallal närib... Üks-
kõesti juur muu oleks jelle kõrval
lapsenäär! Ja minu naene... tema

171.
Kannatab wahest veel rohkem kui
mina. Pal on ju nii palju häid oma-
dufi....

Bruno. Kuidas ta minu kirja peäle waad-
tab?

Philipp. Tä on walmis kõike tunnistama,
mis ja nõuad. Aga ka siis, kui
ma mitte kõigepeält tema terwise
est hoolitsemata ei peaks — oleme ometi
õiglased, Bruno! Mõtleme ometi selle
jeltskonna peäle, kus ta üles on kaswa-
nud. Kas ei ole see siis mitte andeks andaw
(mata), kui see lugu teda wõõrastab?

Bruno. Mis lugune lugu, kui ma paluda
tohin?

Philipp. Ah, ja tead ju! Ja mitte üksi
teda. Ka meie majalised tegiwad selle üle
tähendusi. Sina kuuljus naabrite juures
ei ole ju juba eimnast ajast saadik
mitte kõige parem...

Bruno. O, pfiu! kui madal! Kui wileto!
Ei tohi ühele auufale naesterahwale enam
korratlikku teenistustegi muretsema! Liht-
salt hull!

172.
Philipp. Saamestas jeda naesterahvaft
ja muidugi on sul jelleks põhjust kga
jeda vähem tohiks ja enese eest varjata,
et ja teda wildakusse seifukorra se saada.

Bruno. Et ma talle oma raamatut ette
ütlen?

Philipp. Katse jeda inimestele selgeks-
teha. Katakse ainult, et ta hennikuft
õhtuni jinnainuseine jeltfilina on.

Bruno. Ja see on Philipp, kes-minuga
nõnda räägib; idealist Philipp - naeste-
rahva ülistaja Philipp!

Philipp. Naesterahva põlgajaga räägin
ma nõnda. Sa oled ise selle eest hoolitse-
nud, et jinnu pääle kergemini kahtlus
langeda võib, kui kellegi teise pääle.

Bruno (pundutatult). Siis ütles õnneti pa-
rem kõhe, et ma jinnu filmis üks-näru
olen!

Philipp. Kuidas võid ja asja nõnda
pahupidi pöörata? Ma tahtsin ainult
oma naase juurt kiritegu vabandawas
valguses näidata. Ja ja leiad muidugi
abinõuufid ja teufid...

Bruno (kibedalt). Mul' ei ole midagi is mitte
õigust kaitseta tütarlapsle oma jõpouft
pakkuda?

Philipp. Jõpous meesterabwa ja naeste-
rahwa wahel - ufud ja weel jeda Bruno?

Bruno. Ma ei ufud isegi enam jõpouft
mehe ja mehe wahel.

Philipp (temale kätt öla pääle pasmes,
jõbralikult). Ah, minu armas, häa
pois - teatawas mõttes on kahjuks
ful õigus jäänud.

Bruno. Mul?!

Philipp. Ka abielu ei ole mitte ke aateli-
ne wahekorõ, millest meie unistafime.

Bruno (oma mõtetesõh rajunud). Kahju.

Philipp. Minu naefel on lõpmata palju
häid omadusi, ja selle pääle waatamata...
Kas kuulid, Bruno, mis ma sulle ütlen?

Bruno. Ja muidugi, raagi aga edasi!

Philipp. Kas siisgi asjade fõ fifemisele
muusikale wõrdlemise lähemale ei saa,
kui abieluse astumata jäätaks....

Bruno (enefette). Mis-pean ma te-
gema? Mis-pean ma tegema?

Endised Waldemar.

Waldemar (hiilib häbelikult fiske). Tere hommikust, lapsed!

Philipp. Tere hommikust!

Bruno (oma mõtetega ametis, ei pane Waldemari tähele).

Waldemar. Bruno! Bruno, ma tulen nõnda vara... jään just jellepärast büroost ära... Ma ei saanud tänase ööfe filmagi kinni. Kas sa minu peale kuri oled?

Bruno. Jätta mind rahule!

Waldemar. Minu naene Lisbeth on noadis. Best oli juba fääl. Tä arwas, raga tähtis oleks temast igasugust äritust emale hoida. - Philipp, ma ei taha sinu abikaasale etteheiteid teha...

Philipp. Ma ei taha sinu emale ka etteheiteid teha.

Waldemar. Lisbethil ei ole mitte põrnu ei elutarkust; agata on juiski jumalisk naene - jellest hoolimata! ja ta armastab mind kuni nõdrannalõpuni. (Kuiwa-

175.
Kab offaest) Sellel on otse midagi koku-
tawat, nõnda armastatud olla!

Bruno (kõusraft rahutuleft piinatud
waatab mitu korda oma uuri, eneselt).

Mis pean ma tegema?

Philipp (Waldemarile). Kas fa arwad,
et minu naene walmis oleks minu omaga
läbi rääkima?

Waldemar (ehmatanud). Armas taewas-
loodad fa sellest midagi hääd?

Philipp. Peatawatel tingimistel...

Waldemar. Philipp, fa kuulgid, mis
arft ütelnud on. Meie ei wõi asjamine
pakilt ja palawalt ajada, meie peame
efiti selle üle rohtu kasvada lastma...

Philipp. Ja, ja, aga kuni rohi selle üle
kaswab - peab õmeti mõnda läbi rääkimi-
se wüfi leidma. Bruno, mis fina siis arwad?

Waldemar. Ja, armas Bruno, anna meile
nõuu.

Bruno (pahafelt). Mis teie siis minuft taba-
te? Mis päraft ei jäta teie mind rahule?
Diendage oma asjad ifeskeskes ära! Teie
näete õmeti, et mul ife omaad mured on.

Philipp. Kui me ¹⁷⁶ julle tulinaks oleme..
Waldemar. Kui jul meie tarwis enam
aega ei ole..

Philipp. Liiis rõime meie ju nimma.
Bruno (on jälle kella raadand). Jää-
ge jia, nii kaua kui te tahate. Pida-
ge nõuu, nii kaua kui teil hirmu on.
Ma pean nüüd linna minema. Mul
on mõne suguseid asju toimetada. Ma
ei tea veel, kudas ma tagasi tulen.
Jumalaga! (Ruttu eest par. äras.)

4. etendus.

Philipp. Waldemar.

Waldemar. Waene Bruno! Mul on te-
maft hirmus kahju.

Philipp. Ta wõtab seda rohkem jüda-
mese, kui me arwafime.

Waldemar. Arwad ja seda kirikirja =
kirjutajat naesterahwast?

Philipp. Seda ka. Aga kõigepäält
meie rikutus kokkukõla. Meie oleme
temale ju nii armjad.

Waldemar. Ja tema meile.

Philipp. Ah Waldemar, meil on oma d'nae

177.
Jed, ja et need jineft kohta omale nõuavad...

Waldemar. On igeneft mõista.

Philipp. Kas meisi ole kohustatud
venderift wälja astuma?

Waldemar. Pingimata.

Philipp. Kas meisi pea ilma es neile
õigust andma, ka siis kui neil mitte
õigus ei ole?

Waldemar. Jgatahes.

Philipp. Wõi woime meisi neid fundida,
jelle wana jöprufe pääle meisi filmadega
praatama) waadata? Woime meisi
neile jöpruft kaela ajada, mida nemad
mitte ei tunne?

Waldemar. Jlmwoimata!

Philipp. Ja jääl on veel Heini abi-
kaasa. Kas saab seda jalata, et ta
meisi omadega jeltskondlifelt mitte
üheskõrgel ei jija?

Waldemar. Ja jelt et wa häa Heini.
Jeda ise tunneb, jellepäraft lähed ta
häbemataks.

Philipp. Täsi ole enam jee, mis ta oli.

Waldemar. Moni ime! Ei ole enesjelgi

178.
Krossigi ja peab niid ka veel naise ja
amma eest hoolitsema.

Philipp. Paris vilettus!

(Mõlemad ohkavad sügavalt.)

5. etendus.

Ündifed. Heinz.

Heinz (pikkamisi jipse tultes, teatud üks-
koikfugegas. Hommikust!

Philipp Waldemar. Tere hommikust!

Heinz. Kus Heinritz on?

Philipp. Läks välja.

Heinz. Siis ootama. (Läheb suitseta-
mislaualake juurde, paneb sigari põle-
ma ja istub tooli peale.)

(Ka teised istuvad - Philipp ette par. ja
Waldemar ette pah.)

(Pikkem vaherag.)

Philipp. Mis juhus piltteeb, Heinz?

Heinz (suitsetades). Täna. Läheb idafi.
(vaherag.)

Waldemar. On viimane äramüüdis?

Heinz. Veel mitte. (vaherag.) Waboi-
kus palju teha, kihu?

Waldemar. Läheb korda. (vaherag.)

179.
Heinz. Ei ole midagi öieti minu nõu, teiega
jün kokku saada.

Philipp. Meie saime ka kogemata
kokku. (Waldemar.)

Heinz. Noh, mis olete siis omavahel
nõuks võtnud?

Waldemar. Mitte midagi tähtsat,

Heinz. (Waldemar.)

Heinz. Niipalju tahan ma teile ütelda:

Tõni ei saa enamft jammu astuma.

Seda ei ole tal ka põrmugi tarwis.

Philipp. Meie loodame, et mõne aja
järel...

Heinz. Tõni ja minul, meil ei ole
ruttu.

Waldemar. Noh, kui teil ootusi ole...

(Waldemar.)

Heinz. Pean ma teiega koos kui
meestega rääkima?

Philipp. Laps aga lahti!

Waldemar. Räägi meiega kui meestega.

Heinz. Siis tahan ma teile ütelda,
et te kellegi mehed ei ole!

Waldemar (Waldemar). Kui jul

midagi targemat ^{180.} ütelda ei ole.
Heinz. Dotsa nature. Left kui teie
mehed oleksite, siis ei oleks teie juhtu-
mist mitte nõnda jüdamise võtnud.

Philipp. Tegid sina jeda vähem?

Heinz. Pah, ma ei räägi eilaseft
juhtumiseft. Ma räägin abielus ole-
miseft ülevõlde.

Philipp. Kuidas?

Heinz. Abielu, armastus, naene - puhas
eraasjad - kodune departemang - jüsemis-
te asjade ministerium. Jeda peaks meie
aja inimene omale õnneti kord selgema
teema. Waadake minu pääle! Üle
kahe aasta olin ma Tõniga kihlatud, -
olite teie jelleft palju märganud?

Waldemar. Mis ja jelleft tänase kohta
järelvada tahad?

Heinz. Mina järelvan jelleft: neljakeski
võib jopruhes olla, aga seitsmekesti
ei või mitte abielus olla.

Philipp. Jääal on tal õigus, Waldemar.

Waldemar. Ja, armas Philipp, jääal
on tal õigus.

Heinz. Noh fiis! Ja kui teie nüüd omaid
naafid kõrvale jätta tahate...

Philipp. Seda ma ei või.

Waldemar. Mina ka mitte.

Heinz. Mõtete kõrvale jätate, arvan
ma - kas on fiis meie meeste vahel
mingisugust vihavaenu?

Philipp. Meie vahel?

Waldemar. Ja kui ja lõna, pantohv-
likangelah tagafi võtad...

Heinz. Illega oleme tafa

Philipp (soojalt). Meie vahel ei ole min-
gisugust vihavaenu!

Waldemar (Heinzi poole minnes). Heinz,
minu Heinz!...

Heinz. Tule jia, Kihu! ja fina ka,
Tops! (Ammab teifele teife käes)

Philipp. Saäl ma olen, vana sõber.

Heinz. Hiiva! - ja nüüd teen ma teile
ihe ettepaneku. (Philipp ja Waldemar
istuvad teina juurde ottomane püäle)

Waldemar. Mis fiis?

Heinz. Noiftke ära.

Philipp. Sa teed meid uudishimuliseks.

182.
Heinz. Tahate teie, et meie neli vii mehe
kõik vanavõisi peab jääma?

Philipp ja Waldemar. Ja.

Heinz. Et meie nufama rahus ja üko-
meles üksteisega läbi käima peame,
nagu emegi?

Philipp ja Waldemar. Ja.

Heinz. Siis panen ma teile sellega ette,
meie õlleõhtuid Knorzi juures ilma
pikema jututa jälle alata.

Philipp. Ja meie naies?

Heinz. See pe nali õngi!

Waldemar. Mis?

Heinz. Naies jätame kodu.

Philipp (ülestõustes). Seda võib kuulda.

Heinz (ülestõustes). Abieluife, lõpruife!

Waldemar (ülestõustes). Hülgav!

Philipp. Ja, Heinz, nõnda on õige. Meie
mehed jälle oma keskel ja selle juures
ometi jelle ühendava kinnisusega, et
kodus meie armjad abikaasad istuvad.

See on see asjade fifimine muufika! -
Ainult... pikema järetnõtlemissel juures...
Kas ja faadennast alati wabaks-teha,

Waldemar?

183.

Waldemar (Kõrwatagult Krattides).

Lisbeth ei ole hämmelega ükski...

Philipp. Ja minu kohused Annelie
perekonna vastu...

Heinz. Arwate teie ehk, et Toni
isäranis rõõmus ja ab olema? Aga
marüülen talle kindlasti: üks kuni
kaks korda nädalas purjutatakse
Knoosi juures!

Philipp (kindlalt). Seda peab igal
tingimisel läbi wiima.

Waldemar (häkiffelt). Tingimata!

Heinz. Päelikult! (Annawad ükski-
jele kätt)

Waldemar. Ehähä - wanne rüütli-
mäel!

Philipp. Kõigepäält olen meie seda
Brunole wõlgu.

Heinz. Ja muudugi.

Waldemar. Meie hää Bruno ja ab
rõõmustama kui laps!

Philipp. Seda ta teeb.

Heinz. Äpi nudi! - Ja nüüd mehed,
nüüd teen ma teile wul ühe teie ette

paneku.

Philipp. Räägi!

Heinz. Niid rotame koke ühe hommiku topfi.

Philipp. Kas juttana läheb? .. Annelie saab kargitu olema.

Waldemar. Lisbeth ka.

Heinz. Toni ka. Aga just jellepäraft.

Kõige viimane aeg meie naestele näidata, et abielurahvas mitte nagu Siamis kargitud paaris i ole.

Philipp. Oled ja nõuus, Waldemar?

Waldemar. Kui fina nõuus oled, Philipp...

Heinz. Maha tektid! Ja kas teate, kuo me oma hommiku topfi toõtame? Kriori aias saame me teda toõtma. Ja kui ta tagasi tuleb, siis kutsume teda kaasa jooma. (Kõlistab.)

Waldemar. Suurepäraline!

Philipp. Ja, paremini i saa meie ternale jipukorra selgimist näidata.

Stephan (astub sisse). Herrad käjwad?

Heinz. Währa Stephan, tooge meile aida plut.

Stephan. Filmapilk. (ära)

Waldemar. Minu Heinz, ja ole õnneti üks suurepäraline mees!

Philipp. Tõesti, nüüd saab kõik häaks!

Waldemar. Saabime loobuks!

Heinz. Mis ma olen teile ikka ütelnud?

Kui aga asjade päält teaduslikult vaadata... (on kummaliselt kaenlase figuurikasti võtnud.)

(Lähewad üheskoos tagasi)

Waldemar. Mõelge õnneti, Lisbeth rüüb, et ma teema rannemaid kardan! Lihtsalt naeruväärt! (Kõik kolm käreaga aeda.)

6. etendus

Stephan (kohe teema järel)

Bruno.

Stephan (tuleb kolme õllekannuga ja lähleb aiavõrre poole).

Bruno (ruttab kohe teema järeljõelise, väga higinägu ja rahutu, kübar veel päis. Alles keegi tuba märkab ta Stephanit, kes läbi aiavõrre wälja lähleb, hüüab). Stephan!

Stephan (^{186.}ümber pöördus). Herra doktor?

Bruno. Mis te jäl teete?

Stephan. Herra doktorad tellijivad olut.

Bruno. On need ikka veel jün? (Kuulda on kargelt, kuidas kolm fopoa aias laulavad: „Ca, ca, geschmauset - jnes.) Keegi tulnud minu äraoleku ajal?

Stephan. Ja

Bruno (rättus). Kes?

Stephan. Herra Hagedorn.

Bruno. Muidu mitte keegi?

Stephan. Ei, herra doktor.

Bruno. Ka mitte preili Lenz?

Stephan. Ei, herra doktor.

Bruno. Mitte! - Pea, Stephan, - ärge ütlege eijolla minu fopradele jellest midagi, et ma jälle tagasi olen.

Stephan (jaatava liigutusega ära aida, kladsuft enese taga kinni pannes. Laulu ei ole jelle läbi enam kuulda)

7. etendus.

Bruno. (Lüis) Dora.)

Bruno (riskab esmast ühte leentoolis. Oje, -je! - (Kuulab.) Salmud! (Kargab üles)

ruttab wälimise usse juurde ja awab.)
 Ometi kord! Ometi kord! (Dorat
 jisse juhata des.) See on tubli; see on
 teist ilus! Ma ei uskunud jeda enam.

Dora. Weelial ilus ei olnud ma nii
 kahewahel, mis mul teha.

Bruno. Teie olete tulnud! Teie olete siin!
 Enam ei tahtnud ma.

Dora. Terve hommiku jooksin ma
 wäljas ümber ja murdsin äige põhjali-
 kult pääd. Ainult üks asi oli mulle
 selge, et minu pärast teie ja teie sõprade
 wahel ühtegi wale tooni tekkida ei tohi.

Bruno. Ah, minu sõbrad! Nendest ei
 ole teil ometi tõesti tarwis hoolida.

Dora. Aga teie peate jeda, herra doktor.

Bruno. On minu sõbrad minuist hoo-
 litud?

Dora. See oleks mulle hirmus, kui mi-
 nu läbi teie wahekorid tumestatud saaks.

Bruno. Meie wahekorid? (Wüb teda tagu-
 mise jina akna juurde par.) Olge hääd,
 waadake kord siit wälja.

Dora (simestades). Siäl istuwad ju teie sõbrad!

Bruno. Ja joovad minu õlut. Olete
teie midagi rahul?

Dora. Aga miks ei lähe teie nende
juurde?

Bruno. Sellepärast, et meil rikkastele
enam midagi mõistlikku üteldasi ole,
sellepärast et need armjad poisid mulle
hirmus igavad on; sellepärast, et mul
keigepalavam joo on, et nad jälle
warsti ära läheksivad.

Dora. Siis peaksin õmeti minna...

Bruno. Ärge rääkige! Nemat peavad.
Õlut juua näiwad nad kusgil mujal nii-
fama hästi. Teie selle vastu teie olete
fiinametis ja teenistuses.

Dora. Seda ütlesin ma enesele lõpuks ise
ka. See oli minu jaoks õfust andew mõte.
Ma ei näinud ühtgi põhjust, miks ma
ennast ise nii walgult karistama peak-
sin, kohta kaotada, mis mulle rõõmu teeb.

Bruno. Wäga õige, herra Lenz.

Dora. Mul ei ole ju enesele midagi ette
heita, ja teile ka mitte. Ja ainult ühe
nii fugu ise rumala jutu pärast...

Bruno. Bravo! 189.

Dora. Niisuguste laimuste eest ei jõua
ma ennaft küll kunagi kaitssta.

Bruno. Hm - mis jellesse punktub -

Dora. Mitte kunagi. Aga mulle on
see riispuhas! Inimesed rääkigu minuft
mis nad tahavad. pääasi on, mis ma
ise enneft ütlen.

Bruno. Julgesti räägitud, herra henz!

Dora. Ja sellepärast tahan ma teie kirju-
tuse lannajuurde nii kauaks jääda, kuni
ma teie kafulik woin olla.

Bruno. Kafulik? Kas teie siia wõib aland-
likumat jõna, mis jober?

Dora. Ma tahan nii kauaks jääda,
kuni ma teie jober olla woin.

Bruno. Wäga ilus, imeliis! Ja nüüd
arwate teie, et kõik rahulikult nõnda
idafi lähed. nägu sinini.

Dora. Ja seda ma arwan.

Bruno. Mino. aga ütlen teile: nii ei
lähe see enam idafi.

Dora. Kuidas?

Bruno. Miski wõi enam teie joberuft

enefele lubada^{190.}

Dora. Misspäraft mitte?

Bruno. Teie lubaga: mina olen nõnda-
famuti pääd muidnud - eila õhtu trah-
teris, siis terve öö ja hommiku jatka-
sin ma seda lubufat tööd. Efiti oli mul
nii põlastav viha meesilase lahkumini-
neku üle, ja siis weel põlastavam hirm
tänafe päewa päraft. Harilik tunds läks-
mooda; kes ei tulnud, olite teie. Lõpuks
katkes minu kannatus; ma tahtsin
teada, mis asjast saab. Ma jooksin lin-
na, võtfin woorimehe ja jõidfin teie kor-
terisse.

Dora. Minu korterisse?

Bruno. Ma ronisin neli treppi üles;
ma siisin teie ukse es; ma lugefin teie
nimikaarti; ma kõlistafin kartlikult
nagu mõni paluja ja kuulfin perenae-
le käeft, et teid kodus ei ole. Siis ronin-
sin ma jälle alla ja ütlesin enefele
felle juures: jina lollpää, nüüd oled sa
teda, võib olla, ka weel teina perenaise
filmis kompromitterinud!

Dora. See ei tee midagi^{191.}

Bruno. Hää. Aga felle juures nägin
ma, kuidas teie elate. See on kole, kuidas
teie elate! Ja veel kuhugile teifi paika
heitfin ma pilgu: oma pigimusta
hinge jõe nimelt. Oma vahel ütelda:
teie sõber Martens oli üks vilets egoist!

Dora. Hevra doktor...

Bruno. Üks vilets egoist! Et see mulle nii
armas oli, teie lobusite finolemist maitse-
ta, siis luiskajin ma teile inatule kombel
ette, et koht minu kirjutuse lausa ääres
ka teile maapäälse õnne tippu tähendab.

Dora. Ah, nüüd ma mõistan, kuhu
poole teie tüürite.

Bruno. So?

Dora. Teid piinab fiedanietunnistus,
et teie mulle nõuu andsite felle lese kofi-
mist tagasi lükata.

Bruno (habemesse pomisides). Seda
nüüd just mitte.

Dora. Ja õnneti olen ma teile felle eest
nii tänulik.

Bruno. Poesti?

192.
Dora. Lest ma olen enam kui kunagi
me teiega ühes rõuus.

Bruno. Mis asjas?

Dora. Et see minuft rumalus oleks,
mehele minna.

Bruno. Nu ja, aga...

Dora. Kirjeldamata rumalus.

Bruno. Kaktlemata, aga...

Dora. Tee arwate küll, mäs i räägi töö-
fifelt?

Bruno. O küll; kuid jüisgi...

Dora. Tee si ufu ikka weel, et mul loge
kat on? Tee arwate, et ainult mees oma
põhjused läbi wiafundab? Noh,
ma tahan teile töeko-teha...

Bruno. Mina si taha mingifuguseid
töendusi!

Dora. On jüis tee arwamine muntunud?

Bruno. Misfugune arwamine?

Dora. Kas tee si arwa enam, et waba-
dus ilmas kõige parem on?

Bruno (kannatust kaotades). Jsfand ju
mal, mis on teil jüis omast wabadusest.
Ja mis on minul sellest, kui me mitte

Jedagi ei tohi, et ühte õhtut kahekesi justu
ajades mööda joata? Kui me mitte oma
südame soovi järel üksteisega läbi käia
ei või, ilma alandusteta teile, ilma me-
sotteheiteteta mulle? Kui ma ristas kätega
päält vaatama pean, kuidas minu pa-
rem sober koeraku elab...

Dora. Teie eksite, herra doktor. Ma ei ole
oma elu kunagi lõbusama tundnud ole-
wat kui praegu.

Bruno. Mina ei taha aga mitte, et
teil häa tundmus on nüüdgi elu juures!
Ja mina ei usu ka seda teist juugu, et
teile ihäralt lõbu teeb üksi ja kahteta
ilmas ümber jooksta. Ja kui teil sellest
küllalt on kafinat leiba teenida inimeste
juures, kellega teie hariduse, vaimuannete
ja iseloomu poolest ühe kõrgel seisate -
ehk veel kõrgemal - minule ei ole sellest
teie tarwis mitte küllalt, minule mitte!

Dora. Minule peab sellest aga küllalt ole-
ma. Monikord läko-je mulle ju natuke
raskeks, oma julgust alali hoida. Aga
et see viimako ometi korda läko, seda

194.
teadmist ei laise ma eneselt kellelgi ära osta
Bruno. Ah, need naljafid ma tunnen! Kuu
inimesel muidu muid midagi elust ei ole, siis
on tal vähemalt teadmine. Ära osta ei lasta
siis jeda misgi hinna eest, aga lõpuks antakse
tema häamelega ilma ära, ihe naturuse õnne
eest.

Dora (tata). Õnne eest....

Bruno. Ja muidugi, õnne eest. Ja meie sõprus,
herra Lenz, see ei ole pika päale kellegi
õnn - ei tule, ega mulle.

Dora. Teie tahate siis....

Bruno. Mis ma tahan?

Dora. Et meie laisku lähesime?

Bruno. Ja, see puuduks mul just!

Dora. Ja, siis ma ei tea....

Bruno. Mina ka ei tea. - See on ometi
paqana kiruline asi! - Ja teie nime-
lapse mind tüdinenu inimeseks! Põuseb
jarnane inimene kell kuus hommiku
ülles? Põuseb jarnane inimene terve
päev sõja nagu pöörane toas ümber?
Räägib jarnane inimene kõiksugu asju
lõbisejamine, ilma et ta teaks, mis ta

195.
tahab! Eks paljurnam... teie laate minuft
aru?

Dora. Mitte üsna.

Bruno. Paganalugu! (Kõmib edasi tagasi)
(Wahhaeg)

Dora. Herra doktor....

Bruno. Mis?

Dora. Kas teie riitaba mulle ette ütelda?

Bruno. Ette ütelda? (ühest mõttest jõe wõetus)

Aga muidugi! Niid ja an ma teile ette ütles-
ma. Wõtkemus leht. Täälkiri. Hirmawõles-
anne. — on teil?

Dora (imestades). Ja.

Bruno. Siis kirjutage! (ette üteldes) Kuudas
wõivad kaks mõistlikku sõpra ilma kahtlu-
jeta oma õhtuid üheskoos mööda juata,
kui kogemata üks nendest sõpradest meeste-
rahwas ja teine naesterahwas on?

Dora. Seda pian ma...?

Bruno. Kirjutage aga!... ja teine naeste-
rahwas on. Seda küsimust wõib wäga mit-
meft küljest walgustada. — On teil walgustada?

Dora. Aga herra doktor....

Bruno. Jukka edasi! — Walgustada. Aga kui

valgustamine korra on jätud, siis leiad
 omaks juureks ehmatuseks, et meie puudalik-
 kudes ja raimlifel mahajäänud ajajärkudes
 ülevõlge jeda üles ametid mõistlikult ära otjus-
 tada võimalik ei ole, küll aga mõistmatalt.
 Võtame nimelt juhtumise...

Dora (tahab üles tõusta). Ei, nüüd streigin ma!

Bruno. Mis tarvis olete teie siis ametis? Kir-
 jutage Dafi! - Võtame nimelt juhtumise,
 et ühe nendest lõpradest elu ilma teifeta
 enam vähematgi nalja ei tee ja et keine...
 (Helmfopra on aias nähtavale tulnud,
 märkavad Bruno ja astuvad siis väga
 lobusas-tujus-fiski, oleskannud käes.)

8. stendus.

Endised. Philipp. Heinz. Waldemar.

Philipp (alles aias, hõikab). Bruno!

Heinz (nõndasamati). Knorz!

Bruno (pahaselt). Aranevõrkfita-
 mine!

Waldemar (ühes teistega fiski astudes).

Minu Bruno, ja oled juba tagasi!

Philipp. Ja jellest ei ütle ja meile midagi!

(Märkavad Dorat, kes kirjutuse lina

juurde istuma jäänud, keretavad teo ja pa-
newad oma õllekannud käeft ära; ainult Heinz
jätab tema kättes.)

Bruno. Mis tui siis juba jälle tahate?
Kas tui siis ei näe, et ma ametis olen? Ar-
wate tui, minu aeg on warastatud?

Philipp. Meie jaoks find kuu jagama.

Waldemar. Meie peame nii kui nii kobe
kodu minema.

Philipp. Meil on julle ainult weel ühte suurt
midist teatada.

Waldemar. Mis find määratult roõmustama
jaab.

Bruno. Laskelahti, aga ruttu! (Dora pääle
näidates.) Oma herra sekretäri es ei ole
mul faladufi.

Philipp (vägatahtsalt). Bruno, kõik peab jälle
nõnda olema, nagu see oli.

Bruno. Tõho tuline!

Heinz. Ja, knoor, jinn wastu oleme meie
jälle tänäseft päwast pääle poisimehed.

Bruno. On see võimalik?!

Philipp. Kaks öhtut nõbalas-jaadame kor-
ralikult jinn juures mööda.

198.
Heinz. Jäma naesteta.

Waldemar. Bruno, minu Bruno - ehahä, mis ja ütled niid?

Bruno. Minu armastatud sõbrad, tee tõesti suuremeelne otsus liigutab mind südame põhjani!

Heinz. Ära tee jõnu, Knorr!

Philipp. Hei olime jeda sulle wõlgu.

Bruno. Ma tänan teid, minu teinud sõbrad.

Ma tänan teid sügawast ^{meest} südame põhjast. Aga selle juures on kahjuks oige suuri takistusi.

Heinz. Kuidas nõnda?

Philipp. Kui meie jeda wõimalikuks teha saame

Bruno. Ja, lapsid, see kõrd ei saa mina jeda wõimalikuks teha.

Waldemar. Lina?

Bruno. Epiteks ei saa ma teile ühtegi päewa määrata.

Philipp. Kuidas?

Bruno. Ette äranähtawa aja jookful ei saa ma teid oma juures mitte vastu wõtta.

Heinz. Ära tee nalja!

Bruno. Minu maja saab arwatavasti üks aasta wõi kauem luksus olema!

Waldemar. Mis?

Bruno. Ja selle pärast, minu armastad, ütlen ma
teile juba tänan: Olage hästi! (Nende käes
raputades.) Olage õige, õige hästi!

Philipp. Sa tahad jälle ära reifida?

Bruno. Nii pea kui võimalik.

Heinz. Ja selle äkilise otseuse selatus?

Bruno. Selatus? - No, Philipp mõistab ju
kirikirja. (Võtab kirikirja laua päält ja
annab neile.) Laske tal õige jessa teile ette
lugeda. Ma ütlen rahvajal järke edasi ettes
Heinz, Philipp, Waldemar (junnitab üsna
pah. gruppe)

Philipp (loeb ette, vaevaga aru saades). Herra
ülesanne... (Edasi nõnda et aru ei saa, mille
juures näod ikka pikimaks lähevad.)

Dora (on elumata nult pisti tõusnud). Mis te
olete teinud?

Bruno (temale üsna lähedale astudes, tase
häälega). Pean mina siin üksi istuma ja
peäd nõutama? Säl on ometi tõesti mõist-
likum, ma näitan oma sõbrale Lenzile ilu-
faat maailma, mis siin (käpikirja päale näida-
tes) ainult paberi pääl seisab.

Dora (õnn otseis). Aga...

Bruno. Ja selleks otstarbeks olen ma junnit-
tud teile üht piirita rumalust ette panema.
võtke mind meheks!

Dora (kõhul naeratades oma liigutust ja sega-
dust varjata). Herra doktor, peame meie lah:

200.
tiste filmidega hukatuses jooksma?
Bruno. Aga herralenz, mõtelge omelt, är-
le, midagi mustemat, kui abiellu, nagu
meie mõlemad teada meele ette kujutama,
ei olegi ju. Meie ootame oma jaoks ema
koige halvemat, mida mõelda võib. Kuu-
ta meid petab, siis võib see järgnevalt ainult
häas mõttes olla.

Dora. Sellelt jefukohalt waadates...

Bruno (tata, jüdamlikult). Armastad
ja siis mind natuke?

Dora (tata). O ja.

Bruno (teada naisjuhtumates). Kui mu-
mat see sinult on!

(Philipp on paberi pääpääle kukkunult
mahafadada lahkunud; ühel ajal lähivad
kõik kolm par. jiswa grupp peole)

Philipp. Bruno tahab naist võtta!

Waldemar. Ilin lähed hukka!

Heinz. See jõuetu hing ohverdab meid
ühe naesterahwa eest! (Jook, ilma elu-
su üle järele mõeldes, oma õllekannu
tühjaks.)

Lõpp.

